

Předmluva

Hlavní téma roku 2020 a minimálně první poloviny roku 2021 samozřejmě neuniklo ani mé pozornosti. Díky tomu mne Covid-19 a vše kolem inspirovalo k napsání spousty článků a zde jsou v takovém uceleném souboru.

Začínám tím milým příspěvkem, který není můj, ale je skvělý a dále následuje rok 2020 a 2021.

Čeština je úžasný jazyk...

Potvůrka podivná

Příroda poslala populaci pořádný políček: Pandemii!

Prťavá praštěná potvůrka poletuje prostředím, plíživě plošně postupuje po povrchu planety... Pichlavá potvora pekelně prudí populaci, proniká přes pusy, pak průduškami, plícemi... přeskakuje přes pána, paní, politika, pekaře, popeláře.

Pokašláváme, posmrkáváme, prskáme, poleháváme. Při procházkách potkáváme plátnem překryté pusy přátel... poznáváme se?

Prázdné putyky, pohostinství, posmutnělé plovárny, propocenců prosté posilovny; policajti pozorují postavy plížící se po parcích, pakliže poruší pravidlo, policista píská.

Politici pořád přiblíže plácají přes pokrývky pusy... Přeplněné postele, přidušení pacienti, připojené plicní podpory, přetažený personál prvního palebného pole, přepracované pečovatelky, pozůstalí...

Ptáme se: PROČ?

Poněvadž pěstujeme pokrytectví, pohrdáme právem, pravidly, pochlebujeme přemocným, pochybně podnikáme, pokoutně podvádíme, propadáme pokušení, podlézáme, politikaříme, pletichaříme, promíjíme podrazy...?

Poněvadž přehlízíme potřebné, pošlapáváme přátelství, podráždíme přátele, ponižujeme partnery, popichujeme plaché, přestáváme promíjet, plácáme plané pomluvy ...?

Poněvadž pošlapáváme přírodu, plýtváme penězi, potravinami, přejídáme se? Poněvadž pokrok postupuje příliš překotně, příliš pracujeme, pořád prospícháme...?

Ptáme se: PROČ? Prostě PROTOŽE!!!...

Pocity padají podél pochmurné propasti... Převálčuje prťavá potvora populaci? Prdlajs! Prohrajeme, padneme? Prdlajs! Přestaňme plakat!

Potvoru přibrzdíme, přiškrtneme, porazíme, poničíme připravenými protilátkami; pandemii přečkáme, pohromy překonáme, pakliže pokorně poklekne před pomocníky prvního „palebného pole“, poděkujeme...

Přestaňme plakat, pochlapme se! Popřejme si pohodu, posilněme psychiku, pěstujme pokoru, přestaňme pomlouvat, podvádět, podpořme se, pomáhejme si, povzbudme se, poplácejme se po prsou, posilujme přátelství.

Položme počítače, pojďme si povídat, pohrát si, prozpěvovat, pocvičit, provětrat pejska, pokochejme se přírodou, přivoňme podbělu...

Pohladíme partnera po pleši, partnerce polibme pusy, přítelkyni poplácejme po prdelce, popijme pívko, panáka, poděkujme pohostinným...

Pozastavme překotné plahočení, pracujme pomaleji, prodýchejme paniku...

Projděme si pokoje, přemístěme poličky, posuňme postele, porovnejme polštáře, přerovnejme prádlo, přešetřme podlahu: práce, pořádek, pomohou překonat paniku. Plicní potvůrka prvně potrápí; Pakliže přeskládáme priority, pandemie pomine, přijde proměna, procitnutí, poučení, paprsky prozáří posmutnělý prostor.

Přeji poklidné přežívání, pocit pohody, později pak setkávání, podávání pravice, polibky přátel. Připijme pohárkem perlivé Pálavy, pošleme polibek přes plátno...

Rok 2020

V tomto roce jsme zažili dvě vlny, každou jinou a tomu samozřejmě odpovídá i můj náhled, který se v průběhu roku měnil.

Apríl s koronavirem

Koronavir ovlivnil i Apríl. 1. duben, neoficiální den humoru a kanadských žertíků, byl pro letošek zrušen, respektive uzavřen do karantény. Přesto doufám, že se aprílové vtípky objeví. Jeden nabízím níže.

Vážená paní ministryně,

obracím se na Vás, jako předseda PSPKAK (Profesního svazu pražských kapsářů a kapsářek) s žádostí o finanční podporu. Díky vládním opatřením nemohou kapsáři a kapsářky poctivě pracovat. Tramvaje jezdí poloprázdné, navíc mnohem řidčeji a mnohdy se stane, že zaměstnanci našeho cechu kapsářského mají nad cestujícími převahu.

Kapsářské povolání a podnikání je založeno hlavně na turistickém ruchu, který je nyní utlumen, takže o valutového (bohatého) cizince v tramvaji nezavadiš. A okrádat české socky se zkrátka nevyplatí. Navíc, když jich jezdí tak málo a tak daleko od sebe, se to ani nedá technicky zvládnout.

Kapsářské techniky nejlépe fungují v davu a kde dav není, ani kapsář nebere. A následně živoří a trpí hladu. Když se rozkřiklo, že některým podnikatelům pomůže stát, rozhodl se náš profesní svaz požádat ministerstvo o pomoc. Vždyť kapsářství je poctivé řemeslo s dlouhodobou tradicí, podniká v něm řada rodinných firem, kde se tomuto řemeslu věnuje už několik generací.

Věřím, že generace poctivých kapsářů a kapsářek si podporu nepochybně zaslouží. Jejich posláním je zbavovat lidi naditých peněženek, čímž přispívají k rovnoměrnějšímu a spravedlivějšímu přerozdělení bohatství v tomto světě.

Věřím, že Vy osobně, paní ministryně, si uvědomujete důležitost této prospěšné profese a že jste připravena nám pomoci. Nakonec nerozdáváte ze svého, že.

Dovoluji si též upozornit, že i my, kapsáři a kapsářky, jsme také voliči.

Jménem všech kapsářů a kapsářek,

v úctě, Eman Zlodějíček, zvaný Hbitá ručka, předseda PSPKAK

Koronavirus mění priority

.... a významně zasahuje do života nám všem. Dá se napsat, že je to odvrácená strana globalizace. Že jsme jako lidstvo propojeni v dobrém i zlém.

Také se zdá, že v době zlé se více projevuje to dobré. Nyní myslím na tu spoustu dobrovolníků, kteří nabízejí pomoc. Na to, že nás obecně nezachvátila panika, že většina lidí se chová zodpovědně a že lidé v čele státu přes počáteční rozpaky, chyby a trochu chaos, diskutují a přijímají rozhodná opatření.

Jistě, opatření jsou nepříjemná, ale nezbytná. Připadá mi, že u nás veřejnost zklidňuje, že v čele krizového štábu je epidemiolog a je v zásadě „vojensky rozhodný“, umí zavelet. Ve městech a obcích velí starostové a další lidé.

Nyní je důležité zdraví a to, aby díky vládním opatřením došlo během několika týdnů (až měsíců) k oploštění křivky, tj. ke zpomalení exponenciálního nárůstu nemocných.

Dá se napsat, že koronavirus nám do toho „hodil vidle“. Odzvonilo pátečním demonstracím školáků za klima, jednak je zakázáno se shromažďovat a jednak jsou školáci doma. Pobíhá výuka přes internet, a dokonce přes televizi. Dochází (mimoděk) k jakémusi sebe-vzdělávání, samostudiu, což je možná lepší cesta, než biflování ve škole. Ukáží se tvůrčí schopnosti učitelů, jak obstát ve „virtuální“ komunikaci s žáky, a naopak zájem žáků o získávání znalostí.

Zákaz shromažďování ublížil i Milionu chviliek pro demokracii. Možná, že teď ani nikomu nechybí, budou si muset nějak poradit. To i my všichni. Lze předpokládat, že naše priority a hodnoty se změní, nejspíš se i změní struktura ekonomiky, možná i ta orientace na růst a konzum.

Obecně ale platí, že zodpovědnost je na každém z nás, vláda je tu od toho, aby v dané situaci (nouzovém stavu) nastavila (příp. změnila) pravidla dle aktuální potřeby, protože jen tak budou zavedená opatření účinná. Také se ukazuje, že pod tlakem a v krizi vykřeše většina Čechů, to lepší z nás.

Dá se najít ještě něco pozitivního kromě zpomalení, znovuobjevené sounáležitosti a zodpovědnosti za sebe a okolí? Dá. Je to příroda a pobyt v ní. Sami, či jen v pár lidech. V přírodě, ve volném prostoru se pořádně nadechnout, zastavit a rozhlížet se.

Černá labuť a její labutí píseň

Koronavirus je černou labutí a někomu zazpívá svoji labutí píseň. Přišlo zastavení. Přehodnocení priorit. Najednou se některé povinnosti odkládají a nejsou důležité.

Celý ten "matrix" není důležitý, ti, co bývali důležití, věčně na očích, propagování, už nejsou tak vidět, někteří i zmizeli nebo aspoň byli upozaděni, nevěnuje se jim pozornost.

Najednou se objevuje obrovský tvůrčí potenciál, spolupráce, solidarita, vše vytvořené ne ze strachu a díky kontrole, ale právě naopak. Díky soucitu, zodpovědnosti. A mění to i zpravodajství a média. Přibýlo pozitivních zpráv o lidství, spolupráci, sounáležitosti navzdory karanténě, nebo spíše díky ní. Výroba roušek, možnosti 3D tisku, nanovláken jako filtru do roušky, kultura a vzdělávání přes internet.

Také se ukazuje, že „vrchnost“, tzv. parazitické struktury nejsou tak veledůležité a moc nepomáhají. Soukolí je příliš složité, vyžaduje přílišné náklady, aby se udrželo v chodu. Proč nemohlo ministerstvo objednat roušky, protože muselo zadat výběrové řízení? Nebo jak to bylo?

Příliš byrokratický a zkorumpovaný systém založený na složitosti, kontrole, ovládání (manipulaci), chamtivosti a pokrytectví je v zásadě protilidský, proti přirozenosti, proti přírodě ... Typicky přebyrokratizovaným kolosem je EU. Zdá se, že ji potřebují hlavně ti, kteří si díky její existenci v této podobě dobře žijí.

Teprve nouzový stav umožnil vše řešit pružně, možná trochu chaoticky, ale rychle, účelně. Zkrátka na místě byla rozhodnost. Nouzovým stavem zmizela poklička (či žába na prameni) a začaly se dít věci. Např. se objevil prof. Prymula jako vrchní velitel, Hamáček odhodil masku a probudil se k činu a zdravému rozumu,

zdá se mi, že i Babiš se chová lépe, jeho pracovitost a odolnost se teď hodí. A jeho projev (ať už ho psal kdokoli) byl vsutku státnický. Už to, že si ho dovolil přechíst, že tam bylo mnoho díků a proseb, ho zlidštilo.

Imunitu posílíš, nebudeš-li se bát, budeš-li v rovnováze. Rouška není projevem nesvobody a strachu, ale ohleduplnosti vůči druhým.

Vypadá to, že se tvoří (nebo aspoň už pomalu vykukuje) nová společnost, kde svou roli hraje lidství a zodpovědnost. Transformace společnosti je v plném běhu, nastává čas totální proměny snad ve všech oblastech. Návrat k lidství, přirozenosti, rovnováze. Návrat k sobě.

Takže do budoucna se lze dívat s nadějí, vírou a láskou. Ovšem musíme projít tou temnou chvilkou, abychom se zastavili, přemýšleli, napravili se, získali tuto zkušenost, dostali se do rovnováhy. A bude to bolet, někoho víc, někoho míň.

Nenechme si to vzít, nenechme se opít rohlíkem, opustíme staré paradigma zadřeného stroje, který na udržení se v chodu spotřebovává více energie, než dodává. Tento „matrix“ dosluhuje.

Zatím ta labutí píseň (a současně tíseň) nejvíce dopadá na cestovní ruch, letectví, pohostinství a spoustu drobných služeb (osvč). Pro vlastníky, zaměstnavatele a zaměstnance je to negativní, hrozí ztráta práce, výdělků, ale pozitivní je to pro přírodu, planetu. Dostala možnost regenerace, ve vzduchu je méně zplodin, v oceánech méně odpadu, může se „očistit“.

Tohle odvětví asi čeká řada bankrotů, pročistí se. Pokusme se lokálně zachránit, co se dá, restaurace živnostníků v místě. Pokud odejdou globální hotelové řetězce ze země, nechť (zbankrotované) hotely koupí města a obce (nebo stát, který je pak na ně převede) a mohli by je předělat na byty.

Snad se zbavíme těch nadbytečných parazitů, kteří vytváří tu zbytečnou pokličku. Ukazuje se, že ničemu moc nepomáhají, dokonce ani ti, kteří to mají v popisu své práce, nechávají se (od nás) dotovat a ještě (nás) peskují, že nejsme dostatečně solidární. Přitom to umíme, když je potřeba, doma si pomáháme navzájem.

Přejme i jim „procitnutí“, a když se ocitnou v tísní, pomozme jim. Třeba jim nabídneme práci na čerstvém vzduchu, v zemědělství, ve stavebnictví. Tam, kde teď (kvůli zavřeným hranicím) chybí zahraniční pracovníci.

Má Greta radost?

Médiím vládne koronavirus, jednoznačně. Ten také způsobil karanténní opatření po celém světě. Ty se projevují nejen v ekonomice, ale i v přírodě, potažmo v životním prostředí.

V ekonomice vzhledem k současnému status quo, tedy globalizaci a především zaměřením na hospodářský růst, který ponejvíce táhne spotřeba, je vliv koronaviru negativní. Ale možná ho v budoucnu oceníme jako počátek transformace ekonomiky i politiky, protože ten současný stav, resp. návrat k tomu, co bylo před koronavirem, je sice možný, ale je (podle mého) strašně hloupý.

Vyhovuje především všemožným „parazitům“, nadnárodním korporacím, lobbistům, psychopatům, lidem toužícím po zbohatnutí a moci, zkrátka určité „elitě“, která žije z práce a prostředků druhých, z drancování Země, z tisku astronomickým dluhem krytých peněz.

Takhle to dál nejde, a ať je to, jak je to, můžeme říci, že se Země svým způsobem brání. Lidstvo se zastavilo a odhaluje se, kdo je kdo. Kdo se se užírá strachem, kdo je ochoten pomoci a pomáhá, kdo je trpělivý, kdo se rozhoduje zodpovědně, kdo chce druhými na základě strachu manipulovat.

Dostali jsme čas k zastavení, nelétají letadla, nevyrobily se statisíce aut, jsou volnější dálnice, levnější ropa, trhy se hroutí, na druhou stranu příroda si oddechla, vzduch se mnohde aspoň na chvíli vyčistil.

Greta by měla být šťastná a koronaviru děkovat, že v zásadě začal plnit její sny. Tedy pokud ty sny myslela vážně a pokud se jí (nebo jejímu otci) nezalíbila představa být středem mediální pozornosti, celebritou.

Možná je to jinak a Greta (nebo její otec) se užívá tím, že ji koronavirus v pozornosti předběhl a nechal ji na vedlejší koleji. Nevím, jak to je. Nesleduji její mediální aktivity, jen přijímám fakt, že na mne v tuto dobu (narozdíl od koronaviru) nevyskakuje z žádných serverů.

Co budeme po odeznění pandemie dělat? Vrátime se k nezřízenému konzumu, stádnosti, odtržení od života a žijící náš oblíbený konzumně sobecký technologický životní program?

Nebo začneme přemýšlet o nesmyslnosti některých věcí, o lepším souladu a soužití s přírodou o vzájemných vztazích mezi lidmi, o (aspoň) částečné soběstačnosti, o pokoře, skromnosti a odpovědnosti?

Pokud se vrátíme do starých zajetých kolejí a budeme dále plenit planetu, nestane se vůči lidstvu ještě tvrdší? Vždyť planeta disponuje sopkami, umí tvořit počasí, zemětřesení, tajfuny, povodně, sucho, vedro, tsunami,

Zkrátka jsme takhle maličci a o to víc ji škodíme. Probudí nás ten koronavirus z iluze pána tvorstva, z iluze, že my to tady všechno řídíme? Opak je pravdou. Nazí jsme sem přišli a nazí odejdeme.

To je tak těžké si uvědomit, že do hrobu si nic nevezmeme, že jedinou jistotou na tomto světě je smrt, že planetu máme půjčenou od svých potomků, tak bychom se k ní měli chovat tak, aby to přežila nejen planeta, ale i ti potomci.

Snad ti potomci nebudou takoví pitomci jako jsme my, a pokud budou, tak bych se planetě ani nedivil, kdyby se zbavila svého největšího škůdce (lidstva). Lidem bych přál, aby to nebylo totálně, aby nějakí lidé přežili.

Rouškovaná

Bez roušky ani ránu. To, co bylo před pár měsíci naprosto nepředstavitelné, naprosto výjimečné, se dnes stalo denní samozřejmostí. Máme povinnost nosit roušky a naprostá většina z nás si tuto svou povinnost plní.

Slovo rouška je v současnosti jedno z nejpoužívanějších. Situace dává vzniknout i novým slovům: např. rouškomat. A teď si představte, že by nějaký novodobý Mičurin vyšlechtil rostlinku a tu nazval rouškovníkem. Podobně jako existuje rýmovník.

Nabízí se i úprava některých rčení, jako např.:

„řekni mi, jakou roušku nosíš, a já ti řeknu, jaký jsi“, nebo „kolik roušek máš, tolikrát jsi člověkem“. Zpěvák Dalibor Janda by mohl aktuálně změnit text své písničky a zpívat: „hráli jsme rouškovanou, vždyť to znáš,...“

V roušce vypadáme teď všichni jako loupežníci, ale skvělé je to, že jimi převážně nejsme. Ovšem možná právě ti lupiči, kteří dnes na kamerách (v roušce) vypadají jako ostatní, nám ostatním umožní se těch roušek zbavit. To ale bude ještě chvíli trvat.

Rouškové zahalování paradoxně odhaluje, maska demaskuje charakter. Zahalení nabízí jen pohled do očí. Co se skrývá za rouškou? Úsměv, nebo strach? To si přečteš v očích (ze dvou metrů).

Dýchat sám v lese filtrovaný vzduch je nehorázná hloupost. Existují daleko lepší a smysluplnější dechová cvičení. Zkuste v roušce několik hodin fyzicky pracovat, třeba kopat výkop, nebo zřít celou zahradu. Za chvíli ji promáčíte potem, a abyste nezkolaboval, radši si ji sundáte. Navíc se Vám mezitím podařilo funkčnost roušky v podstatě zrušit.

V roušce trénujeme trpělivost, výdrž. Po jejím sundání přichází úleva, doslova osvobození. Vždy, když přijdu domů, sundávám roušku, řeknu si spolu s Cyranem „svou roušku odhazuji v dál“.

Zatím jen dočasně, protože, jakmile příště opustím byt, musím si ji zase nasadit. Ale věřím, že jednou ji budu moct odhodit v dál definitivně

Svět v karanténě

Opravdu přichází nový svět, je to svět v karanténě. Kromě koronaviru se šíří panika, strach. Na druhou stranu také vtípky.

Není to neškodná chřipčka a jistě to má příznaky pandemie, dokonce celosvětové (už to vyhlásila i WHO) a má to velký vliv na světové dění. Před virem se hroutí nafouknuté bubliny akciových trhů. Nejprve se zadřela kolečka světové ekonomiky na nabídkové straně, protože světový výrobce (Čína) přestal vyrábět. Zároveň si tou neprodukcí Číňané zlepšili ovzduší. Nyní jsou a budou problémy na poptávkové straně, samozřejmě kromě roušek, teploměrů, laboratorních testů a dezinfekčních prostředků. Zajisté i vody a potravin.

Vládní opatření významně zasáhly do turismu, do sportovních, kulturních a shromažďovacích akcí. Všichni, kdo se něčím z toho živí, jsou ekonomicky poškozeni.

Jsme v zásadě na začátku roku a je to pěkný fičák, vítr, déšť, lokální záplavy a teď pandemie. Ještě nedávno byly mediálně vděčné požáry v Austrálii následované lijáky a povodněmi. I v této klidné české kotlině jsme si všelijaké rozmary počasí a přírody také vyzkoušeli a nyní tu máme „globální“ epidemii.

Asi už takhle dál (jak jsme byli zvyklí) fungovat nemůžeme. Musíme to zkusit jinak. Už asi nebude důležité mít a chtít, ale být, žít a přežít. Odnaučit se chamtivosti, lenosti, pokrytectví a povýšenosti, přestat se bát. Naučit se pokoře a žít s láskou, nadějí a vírou v to lepší lidské.

Vzít zodpovědnost nejen za svůj život, ale i život svých bližních. Je to hrozba, ale zároveň příležitost pro zastavení se, přemýšlení a popovídání si aspoň v rodině. Tenhle fičák už provětrává peněženky majitelům akciových bublin, „prodejcům zbytečnosti“ a možná už začal děsit i další „neohrožené“ skupiny, třeba i ty, co na jiných parazitují.

Člověk nemůže být připraven na všechno, ovšem lépe se přizpůsobí ti, co se nebojí a něco umějí. A ti, co jsou zdraví, tj. vyznačují se slušnou kondicí a psychickou odolností. Ti zpravidla mají i dobrou imunitu nebo ji snadno a rychle získají.

Tak ať se z té karantény zrodí lepší svět.

Jet dnes vlakem?

Jde to, ale dře to. Bylo období, kdy se dalo jet i zadarmo. Dokonce jsem se toho účastnil. Jeli jsme jednu stanici zadarmo.

Pak jsme to zkusili kousek dál a s přestupem. Obě cesty jsme absolvovali v koronavirové době. Takže obě s rouškami. První cesta vlakem trvala 7-8 minut, druhá něco přes dvacet minut. Faktem je, že roušku jsme měli nasazenu i cestou přes obec, než jsme ji mohli v lese odložit, resp. dát ji do pohotovostní polohy a nasazovat jen při setkání.

Druhý výlet jsme absolvovali ve městě, takže roušky pořád. I když budou roušky venku dobrovolné, což pro mne znamená, že ji venku nosit nebudu, tak ve vlaku ta povinnost ještě nějaký čas zůstane.

Vlakoví dopravci na mně nevydělají, protože delší vzdálenosti, resp. delší čas ve vlaku (např. dvě hodiny) s rouškou na ksichtě si neumím představit. Takže radši nikam nepojedu (nebo jen na krátko), nebo pojedu autem.

Pravdou je, že vlakem moc často necestuji, ale cestoval jsem jím rád. Ovšem s náhubkem ta radost mizí. Dočkám se doby, kdy bude zase náhubek ve vlaku povinný jen pro psa?

Také jsem rád, že nejedním denně do Prahy. To už 2,5 roku nemusím. Díky koronaviru mi odpadly akce, kdy jsem tam měl jet. Mám na vybranou jet autobusem (či autem) a metrem, nebo autobusem (či autem) na nádraží vzdálené 10 km a pak vlakem až do centra. Cestu autem až do centra odmítám. Jsou tam jednosměrky a kde bych parkoval? A jak bych platil parkovné? A nedostal bych i nějakou pokutu?

Za ten komfort jet autem (možná se spíš plížit) až do centra Prahy mi to nestojí. To radši vlak či metro. Jenže nebudou v pražské MHD roušky povinné již napořád?

A teď bude sranda, když ve vlaku se to obecně zruší a v první pražské stanici si budete muset roušku nasadit. Až skončí praktikování „home office“ (ikdyž pravděpodobně se v nějaké formě udrží, např. 2x týdně práce z domova) a lidé se vrátí k dojíždění, budou proti sobě stát dva požadavky.

Snížit dopravní zátěž tím, že dostaneme lidi z aut do hromadné dopravy a chránit zdraví veřejnosti tím, že naopak budeme jezdit auty, protože ne všichni, kteří využívali MHD, budou chtít jezdit v rouškách. Příp. se budou bát tzv. „socku“ vůbec použít.

Ne vždy a všude je možné chodit pěšky, nebo jet na kole. Nicméně tímto způsobem se podporuje i chrání zdraví, neboť zde jde i o fyzický pohyb venku. A to je na imunitu nejlepší.

To mi nikdo nevymluví. Nejsem si vědom nějaké alergie, v přírodě pobývám rád a v jakémkoliv období, může kvést, co chce. Tuhle jsem si vzal čerstvě vypranou roušku a v zásadě jsem ji nemohl mít nasazenou, byla z ní příliš cítit aviváž.

Nově povlečené peřiny ošetřené Lenorem mám rád, jenže ta reklama je zavádějící: prý vůně lučních rostlin. Ano, luční rostliny mi voní, umělý Lenor linoucí se z hadru na ksichtě mě naopak dráždí. Že by alergie? A na co? Na tu aviváž, nebo už na roušku?

Přitom jsem si tu roušku ani tak neužil, jako lidé, kteří ji musí mít (v první linii) při své práci. V zásadě jsem ji používal při pěším přesunu do práce a z práce, v kanceláři jen při osobním jednání (příčemž občas jsme se domluvili, že si ji sundáme). Pak jsem ji používal (a používám) ve městě, ikdyž nyní již převažuje jen to ohleduplné nasazování si jí při bližším setkávání. V přírodě jsem tohle aplikoval již dříve.

Asi jsem se od roušky již vnitřně osvobodil, a proto mi začala vadit. Takže pokud nemusím tam, kde ji mít musím, tak se tomu místu raději vyhnu. A k těm místům teď patří i můj oblíbený vlak.

Jo, a tomu (nejen vlakovému) personálu, ale i všem, kteří tu roušku dlouhodobě nesundají, patří i můj obdiv. Zvláště tam, kde ochotně podstupují omezení, aby mohli vykonávat svoji práci, která je nejen živí, ale v mnoha případech i baví.

Strašení druhou vlnou

Ještě jsme se nevzpamatovali z první vlny koronaviru a už jsme připravováni na druhou vlnu. Je to v plánu? Je to nějaký „temný“ záměr?

Dá se na to pohlížet i takto: vystrašit, odvést pozornost od jiných záležitostí (sítě 5G?) a plošně čipovat, pardon, očkovat. Někteří vlivní jsou již samozřejmě naočkováni (penězi, podílem na moci).

A co pak? Vyvolá se větší chaos, bída a utrpení, a pak přijde ten, kdo udělá pořádek? Nový světový řád? Depopulace a absolutní závislost? Kdykoliv kdokoli očipovaný může být „vypnut“ ze života? Nebo přijde očekávaný zlatý věk lidstva?

Přeji si ten „zlatý věk“, jiný lepší svět a vnímám takový záludný háček. Dá se na něj dívat pozitivně i negativně. Jsou lidé, kteří do různých záměrů a plánů hází vidle. Už nechtějí hrát různé hry, změnili se. Kdo by nechtěl změnu? Všichni chceme změnu k lepšímu, ale nějak jsme se naučili, že to za nás někdo zařídí. Lépe víme, co nechceme a méně to, co chceme.

Chceme být zdraví, fyzicky zdatní, psychicky odolní a šťastní. Ale očekáváme, že to za nás zařídí někdo jiný. Zdraví, že nám zajistí lékař a brání prášků, štěstí třeba nová televize, auto, dům, milenka, ... nebo alkohol, drogy?

Ano, chceme změnu, ale kdo se chce sám změnit? Jestliže změníme sami sebe, svůj pohled, zaměření energie a pozornosti k pozitivním myšlenkám, smíchu, radosti, harmonii, začne se proměňovat i naše okolí. Do života vcházejí noví lidé, někteří, kteří nechápou vaši proměnu, naopak odejdou.

Dá se žít pod vlivem strachu, nebo lásky. Bezpodmínečná láska znamená, např. v partnerském vztahu to, že Tě miluji takového, jaký jsi, právě teď a tady.

Nehodnotím, nesoudím, nepotřebuji, abys vyhovoval mé představě o Tobě. Nepotřebuji roli oběti, nepotřebuji strach, pocit křivdy, viny. Odpustil jsem sám sobě a tím jsem dokázal odpustit i druhým.

Obecně mám lidi rád, ale jsou tací, které nemusím. Nemusím se s nimi vídat, ale někdy není zbytí. Musím se naučit s nimi komunikovat, pokud možno laskavě a vtipně. Ale nepodlézat jim, neříkat jim to, co by chtěli slyšet. Nebrat si jejich příp. „slovní jedy“ osobně, nechat je jít si jejich vlastní cestou a nenechat se jimi vysávat. Nemá smysl přesvědčovat přesvědčené. Dříve jsem se mohl z těch lidí, co mi něco vnucují, vztekout, nyní je mi jich spíš líto. V tom smyslu, že nenašli odvahu se změnit a vše stále svádějí na okolí. Našli viníka svých potíží, a nemíní pochopit, že tím „viníkem“ jsou oni sami, jejich soustředění se na strach.

Má smysl radostně prožívat svůj život a jím inspirovat druhé. Ale člověk ví, že může inspirovat jen někoho, kdo to (tak nějak) cítí podobně.

Když jsem byl malý, měli jsme doma takovou cedulku, na které bylo napsáno toto moudro: „neustále se rozšiřuje okruh těch, kteří mi mohou kdykoliv políbit prdel“.

Dnes to aplikuji tak, že těm, co mě (nás) straší, nevěnuji pozornost a těch ustrašených je mi líto. Třeba místo druhé „plánované“ vlny koronaviru přijde neplánovaně něco úplně jiného, neočekávaného.

Něco, co nám ukáže nové paradigma, nebo něco, co námi zatřese tak, že se změní téměř všichni. Nebo se nic nestane. Kdo ví? Jisté je, že takhle to dál nejde, zaneřádili jsme planetu odpadky, znečistili ovzduší, vodu, zničili prostor k žití nesmyslnými válkami, zadlužili ve jménu konzumu potomky na generace a v tom chceme pokračovat?

Nemohu si pomoci, ale nějak cítím, že tato doba je turbulentní a těhotná proměnou, rodí se něco jiného, neznámého. Zkusme se na to těšit jako na porod miminka, vždyť to je nevinné božství, do té doby, než ho „naočkujeme“ našimi programy: tohle nesmíš, tohle musíš, tyhle musíš poslouchat a tohle dělat... než v něm (jako v nás) zadusíme život, protože se bojíme a je to zkrátka normální.

Návrat do normálu? Zapomeňte!

Pozoroval jsem přírodu, plaval ve studené vodě, fyzicky jsem pracoval, procházel se a poznával dosud nenavštívená místa v okolí chaty.

To vše s minimálním ovlivněním zpráv, jen televize (zprostředkovaně od ženy) a jednou za týden noviny. Žádný internet. Přesto, nedozvědět se o covidu-19 a masáži, že na podzim bude druhá vlna, prostě nejde.

Zase nás čekají roušky, omezení, karantény, sledování, očkování? To se totiž stane normou, takže návrat k bývalému normálu se nekoná, máme tu normál nový.

Kontrola, strach, manipulace. Stále stejný scénář. Nejprve vyděsit a otestovat nová pravidla. Utáhnout šrouby. Je-li „stádo“ poslušné, na chvíli mu ulevit. Vytvořit zdání, že se vše vrátí do starých kolejí. Jenže nelze nechat ovce se rozeběhnout z ohrady, je potřeba zase je sešikovat a znovu nasadit již vyzkoušená pravidla.

Zase pomalu utáhnout. Už nejen šrouby, ale i smyčku kolem krku. Většina lidí (ovcí) bude obrazně nejen v ohradě, ale ještě tam bude běhat se smyčkou kolem krku. Krásné vyhlídky. To má být ten lepší svět? Kdo se nepodřídí, bude mu smyčka utažena, či již očípaný, bude na dálku „vypnut“ ze života mobilem.

Lze na to nahlížet i jinak, že Příroda a Země se brání. Už nemá kam ustoupit a musí to lidstvo nakopnout, aby se probudilo a poučilo. Kolik lidí se poučilo? Říká se, že lidé jsou nepoučitelní, ale stoprocentně to samozřejmě neplatí.

Jsou lidé, kteří se poučí, pochopí. Možná až pod velkým tlakem a změnou svůj přístup, přehodnotí priority. Pustí se kontroly a panického strachu. A Příroda možná bude nucena vyvinout vyšší tlak, aby se poučilo víc lidí.

Ti, kteří se nepoučí, budou možná také „vypnuti“. Řeceno cynicky, pokud to budou převážně ti, kteří chtějí ty neposlušné „vypnout“, pak se přírodě, Zemi, ale i lidem uleví.

Nebo ještě jinak. Nelze růst do nekonečna, nelze do nekonečna drancovat přírodu a zneužívat lidi, do nekonečna na nich parazitovat. Přemnožení parazitů už nemusí najít hostitele. Nelze mít jenom práva a nechtít převzít zodpovědnost. Pýcha předchází pád.

Pyšná civilizace se hroutí, zdá se, že kolaps je nevyhnutelný. Ale je to obrovská příležitost ke změně myšlení, přístupu k životu, opuštění starého paradigmatu a žítí jinak, nově. Snad více přirozeně, lehčeji a radostněji a zároveň zodpovědněji. Jen to vzít za správný konec.

Jestli ona ta „lehkost bytí“ nevzniká až z nesnesitelné těžkosti bytí, kdy se člověk „probere“ a uvědomí si, že tak těžký život prožívat nemusí, a že to byl hlavně jeho strach z nejistoty, ze změny, z neznáma, z prázdnoty, co ho k takovému náhledu na život nutil.

Pokud půjde o návrat k sobě, k přírodě a lidem, laskavosti, ohleduplnosti, humoru, k božství, pak máme našlápnuto k lepšímu světu. Osvobodit se z pout a smyček nastaveného zaběhlého systému je zatraceně těžká práce. Ale stojí za to. Už jen to, že vás přestane zajímat, co si o vás myslí druzí, když si uvědomíte, že nikoho nezajímáte. Předtím jste tím vším byl svázaný, nyní jste se rozvázal, osvobodil.

A začnete vidět svět trochu jinak. Jako proměnlivý, cyklický, kde platí univerzální zákony přírody a vesmíru. Svět lidského pachtění je sice jeho součástí, ale už ho vnímáte spíše jako hru, přestože v něm žijete, není pro vás tak důležitý jako dřív. Dokážete se „odpojit“ a prožívat „trochu jiný svět“. Takový svět existuje, jen ho musíte objevit a dovolit si ho prožít. Teď o prázdninách a dovolených je k tomu příležitost.

A co bude po prázdninách? S jistotou lze tvrdit, že v každém případě kratší dny a prodlužující se noci. To nastává již nyní, jen to není ještě tak vidět.

Jo, a kdo žijete podle médií a sociálních sítí, nebojte se, vše, co se po vás bude chtít, vám včas oznámí. Pokud tedy nenastane totální black-out.

Tak nám ta druhá vlna začíná

Oficiálně 1. září. Ti, kteří rozhodují, si ty roušky nějak oblíbili. Už na nás mluví zase s hadrem přes pysk. I těch fotografií „odpovědných činitelů“ s rouškou v médiích je víc, těžko říct, zda jsou to aktuální či archivní záběry.

Má to být ve všech vnitřních prostorách. Tedy veřejných, jako jsou obchody, úřady, pošty, veřejná doprava. Měl jsem z kraje září naplánované jednání v Praze, dokonce mělo být povinné. Počítal jsem, že to v metru nějak přežiju, ale mít roušku na hubě asi osm hodin v kuse, to se mi nechce. Asi se omluvím, třeba to nakonec sami zruší.

Do nákupních center nejezdím, na úřady, pokud nemusím, nechodím. Cestování veřejnou dopravou omezím (škoda, vlakem jsem cestoval rád, ale bez roušky). Takže se mi nic tak hrozného neděje. V práci mám prostornou kancelář jen pro sebe. Pro jednání s klienty si připravím roušku. Na rovinu řeknu, že ji nosím nerad a že je tady prostoru dost, tak jestli by mu nevadilo, když si ji sundám a že v jeho případě mi to také nevádí. Dávám přednost dobrovolnosti před vynucovanou povinností.

Jsem na roušku už trochu alergický a na tu dlouhotrvající promo akci Covid-19 také. Víím, že to není legrace, ale nemohli bychom k tomu přistupovat víc se zdravým rozumem? Pokusy už tu byly (viz např. nedávný blog pana Cilicha s odkazem na prof. Beneše z Bulovky) a možná i něco z toho rozumného zůstane: nebude se snad po nás chtít nosit roušku venku v přírodě a v liduprázdném městě.

Ono je to takové úsměvné a zajímavě protichůdné. Nedávno zrovna na idnesu jeden imunobiolog (Dominik Filipp) říká, že špína může být klíč k léčbě autoimunitních chorob. V zásadě jde o to, že část imunity jsme ztratili, či nezískali, protože se příliš zabýváme hygienou. Starší generace, zvyklá být v dětství

venku, ochutnávající písek, zkrátka generace, která nebyla tak opečovávaná, nežila ve sterilním prostředí, si tu imunitu vypěstovala a mnozí to naučili i své děti. Článek doporučuji k přečtení.

A nyní přichází druhá vlna korony a zase desinfekce, roušky, ale záchrana v podobě očkování se blíží. Dokonce nebude prý tak drahá. Asi nejlepší obranou je přirozená imunita, kterou současné lidstvo svým způsobem života ztratilo (civilizační choroby) a jeho mladé potomstvo (především v rozvinutých civilizovaných zemích), nestačilo ani získat. Tak se to nahradí uměle: očkováním, léky. Budou se dětem očkovat bakterie na podporu imunity místo, aby se děti vzali na písek a strkaly si ho do pusy?

Jaký závěr si z toho všeho zmatku vzít? Užít si zbytku léta bez roušky a pak, pokud nebudu muset, nebudu moc chodit tam, kde je povinná. Mít roušku v práci, v tašce a v případě potřeby ji použít. Pokud bych v chřipkovém období onemocněl a kýchal, smrkal, tak zůstanu raději doma a ven (mezi lidmi) si roušku vezmu a to dobrovolně. V případě, když budu sám prskat, ochráním druhé před sebou samým nasazením roušky. Aspoň trochu.

Hlavně se z toho nepodělat.

Pravidlo tří R

Pravidlo 3R je známo již od první vlny: Roušky-Ruce-Rozestupy. Znamená roušky – nosit a vláda stanoví, kde se nosit musí povinně a kde se to jen doporučuje. Ruce – znamená mýt, dezinfikovat, hlavně nepodávat a rozestupy – dodržet.

V první vlně jsme to většinou dodržovali. Dnes jsme z toho unaveni a 3R by měly někam postoupit, dokonce už se na tom zapracovalo a objevila se nová 3R: Respekt-rozum-resilience.

Respekt k nemoci a k chování lidí. Měl bych respektovat také jiné chování a názory. Např. respektuji člověka, který má nasazenu roušku i sám v autě, ale zároveň jsem přesvědčen, že tentýž člověk by měl respektovat, nebo aspoň tolerovat i mě, který nechce nosit roušku venku. Resp. vezmu si ji ve dvou případech: 1) ocitnu-li se v přeplněné ulici, kdy nebudu moci dodržet rozestup a 2) v případě, že budu nemocný a budu muset vyjít ven. Obojí ne kvůli sobě, ale abych ochránil druhé.

Za svůj život přijímám zodpovědnost a to je zároveň to druhé R. Chovám se rozumně, tj. ohleduplně. A to třetí R skrývající se za cizím slovem znamená odolnost. A ta se získává především posilováním imunity, částečně i slušnou fyzickou kondičkou a konečně nepodléhání strachu, protože mám přece vlastní rozum a jsem zodpovědný.

A tak jsem si s těmi R dále pohrál a napadly mne další R: Rebelie-rum-rozčilování. To je takové hodně hloupé a nikam nevede. Když se rozčílíte, dáte si rum na posilnění a jdete rebelovat. Ono není divu, nasírají vás restriktce, docházejí rezervy, musíte svůj život reorganizovat.

Když už revoltu, tak asi lepší je reagovat recesí či pasivní rezistencí. Tzn. mimo jiné nehltat děsuplné zprávy a dělat si z toho šoufky, neboť platí, že nemohu-li si z něčeho dělat srandu, pak to nemohu brát vážně. A nemoc je třeba brát vážně a zodpovědně, ale všechny ty kecy (a kecaly) kolem toho je třeba brát přinejmenším s rezervou, lépe s humorem.

Vůbec TOP je pravidlo tří R, které jsem si nechal na závěr: Rozvaha-radost-rovnováha. Když budete rozvážní, dopřejete si radost, dostaví se rovnováha, tedy harmonie a klid v duši.

Rok 2021

Tak nám ta korona pokračuje. Ale už se na to dívám trochu jinak. Jak? To si můžete přečíst.

Chci v roce 2021 především žít

A dovolím si to i letos, stejně jako loni. Co to znamená? Pro mě je žít cítit a ctít život. Žít to, co k životu patří.

Nemít strach, být zdravý a šťastný, ne tím, že si to budu přát, nebo o tom snít, ale že pro to něco udělám. Budu pokračovat v nedávání pozornosti a energie negativním zprávám, budu se radovat z maličkostí, okamžiků štěstí, vyhledávat pozitivní informace a činnosti, které zlepšují náladu, hýbat se a pobývat často v přírodě, nabíjet se hudbou, četbou, setkáváním se s lidmi, které mám rád.

A hlavně se budu smát, snažit se o humor. Kdybych se nesmál, zemřel bych. Budu se objímat s blízkými, protože, kdybych se neobjímal, zemřel bych.

Tím vším budu posilovat svou imunitu. Pokud očkování přinese mediální zklidnění a zároveň zrušení těch nejvíce do očí bijících opatření, pak ho i uvítám. Jinak se očkovat nedám a zkrátka ponesu to riziko, nakonec jistá je jen smrt. Trvám na dobrovolnosti očkování a nenechám se citově vydírat. Pokud se jako neočkovaný stanu občanem druhé kategorie, přijmu to, možná bude pro mne život těžší, ale zachovám si svou svobodu a za své rozhodnutí ponesu odpovědnost.

Osobně si totiž myslím, že očkování tak bezpečné není, že nechat si vpravovat do těla cizorodé látky, spíše tělu uškodí, než pomůže. Vedlejší účinky jsou známé u jiných vakcín a samozřejmě u léků.

Známa je účinnost placebo. A ani alternativy (vč. např. bylinek) nejsou k zahoezení, mohlo by se o nich aspoň přemýšlet. Jsou obvykle levnější, bez vedlejších účinků a vyžadují spoluúčast, spíše spoluodpovědnost za své zdraví.

Platí heslo: víra tvá tě uzdraví, takže co by se stalo, kdyby se místo vakcíny naočkovalo placebo (nějaký vitamín)? Kolika lidem by to pomohlo? Lidé naočkovaní placebem, kteří silně věří v ochranu vakcíny, by svou vírou posílili imunitu bez nežádoucích účinků a skoro zadarmo. To však není žádoucí. To zadarmo nebo hodně levně. Farmaceutické firmy potřebují vydělat, za každou cenu. Možná by se mohly příčiny úmrtí zjednodušit a nejspíš nejrozšířenější kategorií by mohlo být „uléčen k smrti“.

Jsem zvědavý na mediální statistiky, jistě na očkování s největší pravděpodobností nikdo (mediálně) nezemře, ale případy, kdy se jedincům zhorší po očkování zdravotní stav, jistě budou. A nejspíš se je nepodaří utajit, a možná proběhnou i nějaké žaloby a možná díky tomu počet nadšenců pro očkování poklesne.

Začíná rok ve znamení očkování, budou se střetávat příznivci a odpůrci. Lidé jsou v této otázce u nás asi rozdělení zhruba na třetiny. Třetina pro, třetina proti, třetina neví. A na tu, která zatím neví, se bude „útočit“. Budou zastrašování, citově vydírání, přesvědčování, aby se očkovat nechali.

Jak už to u nás (smějících se bestií a švejků) chodí, je docela možné, že přehnaná propagace očkování dosáhne přesného opaku, tedy posílí řady odpůrců. A nebudou to nějakí příznivci konspiračních teorií, ale lidé otrávení z té neustálé propagace.

Tož uvidíme. Nechme se překvapit. A žijme, to je důležité.

Mediální kampaně tohoto roku

Minimálně budou tři: pokračovat bude kampaň covidová (ve formě tématu č. 1 v médiích), rozběhne se kampaň očkovací a bude následována kampaní volební.

Marketéři a reklamní agentury budou mít žně. Otázkou je, zda zadavatelé sklídí očekávanou sklizeň? Co je vlastně cílem zadání, jaká má být „úroda“? Je to u covidu-19 jeho porážka a triumfální vítězství lidu nad

zákeřným neviditelným nepřítelem? Nebo je to vyčerpání obyvatelstva pomocí strachu a opatření, záměrná likvidace malých místních výrobců a služeb a jejich nahrazení globálními firmami? A příjemným bonusem je byznys z prováděných testů a následně očkování? S vedlejším produktem možného kolapsu zdravotnického systému z důvodu navýšení počtu pacientů a nedostatku personálu díky nemocím a karanténám.

Cílem očkovací kampaně bude jistě přesvědčit co nejvíce lidí k očkování. To samozřejmě ohrožují dvě věci: jednak nezájem lidí (někde i odpor), jednak naprostá nezávislost viru, spočívající v tom, že virus může buď zeslábnout a přestat být nebezpečný, nebo naopak zmutovat do formy, kdy na něj stávající očkování bude krátké.

Do toho budou promlouvat zkušenosti lidí nejen s nemocí covid-19, ale postupně i s očkováním, které samozřejmě ovlivní jejich názory a postoje. S tím ještě stoupá únava, naštvanost, nedůvěra a do toho začne kampaň volební.

Vůdci u moci se budou snažit prodat svůj boj s nemocí jako úspěch, jejich opoziční konkurenti jako neúspěch. Bude úspěch, pokud se podaří proočkovat plánovaných 70 % populace, pak by to znamenalo, že kampaň zabrala a přesvědčila (či zastránila) hodně váhajících. Není jisté, že se to povede.

Navíc není jisté, co na to virus? Možná, že má smysl pro černý humor. Nikdo neví, co udělá, a zda a jak do toho hodí vidle. Tzn., že očkování může být zbytečné, nebo neúčinné. Příp. se může ukázat i jako nebezpečné.

Vše se projeví v náladách lidí, tedy voličů a ti na to nějak budou reagovat. Samozřejmě i politici budou nějak reagovat na situaci a prognózovat, kdo vyhraje volby, je jako věštění z křišťálové koule.

Má šanci Babiš nebo protibabišovské koalice? Nebo dokonce někdo jiný? Rozštěpí se koalice ještě před volbou? Upraví se ještě před volbami volební zákon?

Bude sázka na boj s covidem a očkovací strategie pro Babiše úspěšná, nebo ho naopak dostane z vlády? Co vymyslí opozice? Dokáže kromě svých stálých příznivců něčím oslovit i nevoliče či zklamané voliče jiných stran? Promluví do voleb pánové jako Mikuláš Minář nebo Robert Šlachta? S jakým výsledkem? Odlepí se ode dna např. Trikolóra, Svobodní, Zelení?

Objeví se někdo úplně jiný, kdo lidi dokáže oslovit svou pozitivní vizí „pro něco“ a ne protestem „proti něčemu či někomu“?

Otázek je mnoho. Odpovědi neznáme. Víme jen, že se ty kampaně rozběhnou. Nějak to nakonec dopadne. Vůbec není jisté, zda všechno nepřebije nějaká jiná, naprosto neočekávaná událost, jakou byl v roce 2020 koronavirus.

Pandemie civilizačních chorob

Současný svět je vyděšen z pandemie covid-19, ale o daleko horší pandemii civilizačních chorob se nemluví.

Jak jsou nemoci z chudoby a nedostatku, tak jsou i nemoci z nadbytku, z lenosti a chamtivosti. To jsou ty civilizační. Jak bychom nebyli nemocní, když jsme tak zlenivěli, nehýbeme se, jíme nezdravé a nekvalitní potraviny, pijeme otrávenou vodu, dýcháme otrávený vzduch, jsme zahlceni smogem světelným, zvukovým, elektromagnetickým. Žijeme své životy pod tlakem, stresem a ve strachu.

Je s podivem, že to ještě jako lidé přežíváme. Ano přežíváme. Potřebovali jsme se zastavit a popřemýšlet o změně přístupu, o otočení kormidlem o návratu k předkům, k přirozenosti. Na konci 19. stol. civilizační choroby neexistovaly. Měl snad někdo cukrovku? Asi měl, a byli to spíše jedinci. Byla obezita na vzestupu? Možná, ale nejspíš se též jednalo o extrém. Většina lidí byla spíše chudá a musela se ohánět, aby přežila. Nemoci z nadbytku jim rozhodně nehrozily, spíše je ohrožovaly nemoci z bídy.

Dnes je to v tzv. rozvinutém světě přesně naopak. Nemoci z nadbytku. Snad nejznámějšími jsou cukrovka a obezita. Tělo je narušeno a ustaluje se do tzv. patologické rovnováhy. Málokdo to řeší změnou přístupu ke svému tělu, tj. přestat ho zatěžovat a zhubnout, změnit jídelníček (někdy naprosto totálně) a zařadit každodenní pohyb do svého života.

Naprostá většina sáhne po lécích. Málokoho napadne poohlédnout se třeba po bylinkách. Vrátit se k přirozenosti, vzít za své zdraví vlastní zodpovědnost a poradit se s lékařem. Pozor na lékaře „robota“, tj. ten, který napíše recept sotva vidí pacienta ve dveřích. Ale s lékařem „lidským“, který hledá souvislosti Vašeho života s Vaší nemocí, lze nalézt příčinu nemoci. Je to sice složitější, ale odstraněním příčiny dojde k uzdravení. Léčit neustále důsledky vede k chronické nemoci do konce života. Lidé se takto léčí až do smrti a ta často bývá vysvobozením.

Kolik bylo před 30-40 lety procent alergiků? Odhaduji, že max. do 20 %. Dneska? Někde jsem slyšel, že jich je až 80 %. To je pane pandemie! A paradoxní je, že je ohrožuje příroda. Kam jsme se to dostali, když člověk jako součást přírody, nemůže v přírodě žít. Zejména v nejkrásnějším období jarního probouzení a rozkvětu, protože řadí ty pyly. Proč jsou alergie na potraviny? Co to vůbec jíme, že nám jídlo ubližuje.

V jakém prostředí žijeme? Doslova v otráveném. V průmyslových městech a aglomeracích je často nedýchatelný vzduch, nejen přes zimu z lokálních topenišť, ale především z individuální automobilové dopravy, některé potraviny jsou nejen výživově nevhodné (příliš cukru, soli, různých konzervantů), ale i s rezidui pesticidů a dalších škodlivin. Půda je vyčerpaná, krajina zastavěná a bez řádné péče lidí, kteří k ní mají vztah.

Platíme daň za naši pohodlnost, utíkáme do virtuální reality, drancujeme přírodu, příliš konzumujeme, vyrábíme spoustu věcí, které nepotřebujeme, ale po nichž toužíme. Sociálně nám (na Západě) mizí tmel společnosti – střední třída, naopak se prohlubuje příkop mezi bohatnoucími bohatými a chudnoucími chudými. Tyto sociální vrstvy se dnes skoro nepotkávají a neprolínají (to např. dobře popisuje sociolog Petr Hampl ve svých knihách).

Je to začarovaný kruh. Jak ho rozetnout? Jak si pod sebou přestat podřezávat větev? Změnou přístupu k životu, k sobě navzájem, k přírodě. Jinak to vyřeší sama příroda, aby se ochránila a ten přemnožený druh, který ve své pýše ubližuje nejen jí a ostatním tvorům, ale i sám sobě, bude vyhuben, příp. částečně přežije a začne od nuly.

Máme šanci to vyřešit, jenže jsme většinou příliš uvízlí ve svých „civilizovaných“ programech s těmi civilizačními chorobami. Ve starém odcházejícím paradigmatu.

Toužíme po svobodě, ale jako „cochcárně“, hlavně ti, kteří jsou vychováni v programu „my máme nárok a vy nám to musíte dát“. Ale jsou jiní lidé, kteří brání svobodu ve smyslu zodpovědnosti za svůj život. Ti chtějí jen nechat žít, přičemž ostatní také nechají žít. Jejich krédem je „žij a nech žít“.

Patřím mezi ně!

Covid-19 nám dal (mediálně) zapomenout na civilizační choroby, přitom nám je neustále připomíná, protože díky nim máme významně oslabenou přirozenou imunitu a tím i oslabenou ochranu. Tyto lidi se snažme chránit, ale nezapomínejme, že každý má právo se svobodně rozhodnout, jak k tomu bude přistupovat a zároveň nést důsledky svého rozhodnutí.

Přibyl další R

Místo rozumu, doporučeného profesorem Beranem, přibyl respirátor. On vlastně ani nepřibyl, on jen nahradil „R“ rezervované pro roušky.

To se změnilo na DChR (dvě chirurgické roušky) nebo NR (nanorouška). Podomácku ušité roušky připomínající českou sounáležitost a solidaritu s neznámým nebezpečím z loňského jara, můžeme vyhodit do koše.

Ted' je čas utrácet za nové R, DChR nebo NR. Jak respektovat respirátor? U mne určitě se skřípěním zubů. Ano koupil jsem si jich pár kvůli návštěvě své matky v domově pro seniory. Už tam jsou očkovaní, kde je nějaké slibované rozvolnění pravidel pro osobní návštěvy? Byť třeba s antigenními testy, respirátor, ale aspoň na pokoj a aspoň na hodinu?

Spíš to vypadá, že to naopak úplně zavřou. Mámu vzali do nemocnice na pravidelné vyšetření na plicní oddělení a při návratu na 10 dní do karantény a tím pádem plánované návštěvy (a těžko najít neobsazený termín) padly.

Takový humbuk kvůli očkovaní, takové očekávání a jako obvykle zklamání (jak u Cimrmana). Jak se dalo předpokládat, virus si s našimi plány doslova vytírá zadek. Zmutoval do nových forem, máme ho tak ve více variantách, je více nakažlivý a stávající vakcíny nemusí (a nejspíš ani nebudou) na nové varianty fungovat.

Také jsme se nenápadně posunuli od hesla „moje rouška chrání tebe a tvoje rouška chrání mne“ k heslu „lépe ochrání respirátor než rouška“. Takže už nejde o ochranu okolí jako předtím, ale o ochranu sebe.

Co s těmi, kteří chránit sami sebe nechtějí, ale zároveň nechtějí nikomu ublížit. Ti si dávali na ksicht (často hadrovou) roušku kvůli druhým (a také kvůli pokutám), většinou ji nosili někde při sobě, v kapse, v tašce, v kabelce a vytáhli jen v případě nezbytné potřeby. Jak to budou dělat s respirátory?

Asi stejně. Protože jim nejde o ochranu sebe sama před virem, ale ochranu sebe sama před pokutou. Při tom věřím, že většina z nich má z viru respekt a respektují jeho existenci a nebezpečnost. Avšak nemají respekt k nařízením a opatřením, které působí nesmyslně a nelogicky a už vůbec ztratili důvěru v orgány a instituce státu, a především jeho představitele. Čest výjimkám.

Virus nám „kašle“ na naše opatření. Ukazuje se, že mu v šíření nezabrání ani tvrdý lockdown, natož částečná omezení, ale ani promoření a ani očkovaní. Jaký vliv má to, že v některých zemích je už velká část obyvatelstva promořena nebo naočkována? To bych třeba rád věděl. Ale asi nemám moc šanci se to dozvědět, neboť se hlavně politizuje, ideologizuje (proboha jen ne ruskou vakcínu), příp. se hádají odborníci a vědci mezi sebou.

Stát je z toho v rozkladu, on je již v rozkladu delší dobu díky neuvěřitelné systémové administrativní složitosti v podstatě čehokoliv, na co si vzpomenete, ale nyní je ten rozklad pořádně vidět. Systém je nereformovatelný, nepřírozený, udržuje se strachem a závislostí (jedni jsou závislí na dotacích, druzí na sociálních dávkách).

Lidé, kteří jsou na systému méně závislí, jsou trestáni nejvíc: živnostníci a drobní podnikatelé (zákaz činnosti a jiná omezení). Také lidé s odlišnými názory a nezávislým myšlením jsou trestáni: např. nejsou zváni do mainstreamových médií, příp. jsou cenzurováni a hrozí jim až vyhazovy z práce. Domácí nápady a aktivity se nepodporují (např. levné testy ze slin od českého lékaře), vydělat se dává nadnárodním (a možná i pochybným) firmám.

Virus tu s námi bude a bude si dělat co chce. To, co je jeho přirozeností, šířit se a mutovat, a to se mu daří. Zatím vším tím vysilujícím ročním bojem jsme akorát vystresovaní, frustrovaní, vystrašení, naštvaní a apatičtí. Ten boj s virem nás ničí, ničí naši společnost. Podařilo se nám jediné: umrtvit život.

Ikdyž máme jiné názory, měli bychom se spojovat a nalézat řešení ve spolupráci a přestat se strašením, citovým vydíráním a udáváním na jedné straně, a na druhé straně s posmíváním se těm, co ten strach opravdu mají a nařízení dodržují až nad rámec potřebného.

Zkusme se shodnout na tom, co je důležité, co jsme schopni a ochotni dodržovat a nechat odpovědnost na lidech (za své zdraví a za svůj život), snažit se ochránit ty nejohroženější. Ale dát životu šanci.

Ovšem jinému životu, než byl před pandemií, životu zodpovědnějšímu, kde bude ten dosavadní boj nahrazen mírem a smírem, spoluprací a řádem s jednoduchými pravidly založenými na lidskosti. Narozdíl od nelidského Zlořádu, v němž dosud žijeme. Dejme tomu šanci.

Rouška: změna symbolu a test

Jestliže byla rouška loni symbolem sounáležitosti, solidarity a zdá se i vlastenectví, dnes tomu tak není, pro mnohé se stala naopak symbolem nesvobody a útlaku.

Stala se náhubkem. Ten sice brání šíření virů, ale také umlčuje a brání v dýchání. S Covidem žijeme více než rok. Mnozí jsme se změnili, jsme různí, máme různé přístupy, názory. Napadl mne takový test.

Test

1) Proč nosím respirátor/roušku?

- a) protože mne chrání
- b) protože je to nařízeno
- c) protože nechci platit pokutu a mít problémy
- d) nosím ho jen tam, kam mne bez něj nepustí
- e) protože tím chráním druhé

2) Nosím respirátor/roušku venku?

- a) převážně ven nechodím a nosím ho i doma, v autě, nevyšel bych bez něj ven
- b) nosím, protože je nařízeno mít ho v obci, sundám jej jen v přírodě, pokud jsem tam sám
- c) nenosím, ale mám ho v pohotovostní poloze připravený k nasazení, když potkám někoho, kdo ho má
- d) venku ho nenosím nikdy
- e) nosím ho poctivě i venku, chci chránit druhé

3) Která charakteristika je mi bližší?

- a) Covidu se bojím, a dodržuji všechna opatření, abych se chránil
- b) z Covidu mám respekt, ne všechna opatření považuji za rozumná, ale ctím disciplínu
- c) respektuji ostatní, i Covid, ale zodpovědně si rozhoduji o svém přístupu k vlastnímu zdraví a podle toho se i chovám (pro někoho někdy i nedisciplinovaně)
- d) o celém Covidu mám pochybnosti, upřednostňuji svobodu a vlastní rozum před poslušností. Mám toho dost, opatření nedodržuji a nechci si to už nechat líbit
- e) ani tak se nebojím Covidu, jako toho, že bych mohl někoho nakazit, proto dodržuji opatření, přestože o některých mám pochybnosti

4) Co si myslím o lidech, kteří opatření nedodržují a protestují proti nim?

- a) měli by je pozavírat, protože právě kvůli nim tady ten Covid stále je, mají ty mrtvé na svědomí
- b) jsou to nedisciplinovaní sobci, měli by si uvědomit, že Covid porazíme, pokud budeme disciplinovaní
- c) sice je chápu, ale tohle chování nic neřeší, musíme se s Covidem naučit žít a posilovat svou imunitu
- d) mají můj obdiv, chtěl bych mezi ně patřit (nebo již patřím mezi ně)
- e) neměli by se takhle chovat, vždyť tím mohou ohrozit druhé

Zahrál jsem si hru na psychologický test. Naložte s tím, jak uznáte za vhodné a vyhodnocení si proveďte každý sám za sebe. Jaké odpovědi zrovna u Vás převažují?

Už jsem se tématu nechtěl moc dotýkat, ale ono je tak inspirující. Bohužel? Bohudík?

Rovný a rovnější, aneb moderní svazáctví

Všichni jsme si oficiálně rovni, jen VIP fanoušci Slávie jsou jaksi rovnější. Ale hlavně budu psát o moderním svazáctví, a to především v souvislosti s virem.

Zažil jsem v socialismu svazáky (SSM), sám jsem jím i byl, protože moc nešlo se tomu na gymnáziu a VŠ vyhnout. Tak jsem aspoň byl „neideologickým“ svazákem, skoro bych řekl vnitřním disidentem, protože Hnutí Brontosaurus bylo spíš trpěné.

Kování svazáci skoro skřípali zuby, ale ochrana přírody byla nenapadnutelná. Byl to docela dobrý nápad otců zakladatelů Brontosaurů skrýt se pod stříškou SSM.

Čo bolo bolo, těžky je iná doba. Doba Covidova. Ovšem svazáci se rodí noví. Mají své nové ideologie, nejde jen o tzv. pokrokové ideologie genderismu a politické korektnosti, ale i další ideologie jako např. boj s covidem.

Tzv. Svědci Covidovi. Tito „náruživí ideologové“ dosáhli u mnohých lidí svého. Ti lidé mají „zarouškované“ nejen obličej, ale i mozky. Přesto se najdou tací, kteří do toho hází vidle. A ty je třeba umlčet! Pracují na tom armády nadšených novodobých svazáků. Pokrok zkrátka nezastavíš. Jedinou nadějí je, že příroda to zvládne. Jenže příroda člověka nepotřebuje, obzvláště toho zpupného, zpychlého, drancujícího přírodu. Ovšem člověk přírodu k životu potřebuje a měl by si toho být vědom.

Svazáky nikdo nepotřebuje, kromě těch vládců (manipulátorů), kteří je mají za užitečné idioty. Za pomocníky např. v udávání rodičů. My starší pamatujeme hrdinného sovětského komsomolce Pavlíka Morozova, který udal své rodiče a poslal je do gulagu. Byl to sice románový hrdina, ale sloužil jako vzor, jako příklad k následování. A ejhle, máme to tu znovu, v USA udávají studenti své rodiče, kteří se provinili přiznáním k podpoře Donalda Trumpa. A jsou velebeni. Inu svazáctví na vzestupu a přichází z toho slavného (kdysi svobodného) Západu.

Ale vraťme se ke Svědkům Covidovým. Spásné je kromě testování, nošení roušek (už nestačí, na řadě jsou respirátory), hlavně očkování. Co o něm už proniklo mimo propagace Covid-ideologů?

Očkování prý nechrání na dlouho, údajně nezabrání ani tomu, abyste nebyli nakažliví, a prý není účinné proti novým mutacím. Navíc může mít u některých jedinců vedlejší negativní účinky (možná u mnohem více jedinců). Dokonce vás údajně neosvobodí ani od nošení roušky. Tak k čemu takový humbuk? Že by peníze a covid pasy?

Asi hlavně. Všichni nás poslouchajte, my vás oficiálně chráníme (přitom si mastíme kapsy) a vy nám do toho házíte vidle, jste nedisciplinovaní, neposloucháte, tak my ještě přitvrdíme.

Proč jste vy tam nahoře tak nervózní? Bojíte se, že se vám ten domeček z karet rozsype? Že se vám zadrhne stroj na peníze? Že vás většina národa přestane poslouchat a bude riskovat raději smrt s Covidem než vaše nařízení?

A co když ta smrt souvisí především se strachem, toxickým prostředím, mediálním strašením vč. citového vydírání (máte ty mrtvé na svědomí) a s těmi nařízeními daleko více, než se samotným virem? Virus nikdo nezpochybňuje, jen jsou tu lidé (odborníci), kteří doporučují trochu jiné cesty a nejsou ani připouštění k diskusi, ale šmahem označení za „kacíře“. Takže tím mi vlastně připomínají Mistra Jana Husa.

Vždyť nejohroženější skupinou jsou „produkty“ našeho zdravotnictví, lidé léčení desítky let, polykající tuny prášků a hákliví na cokoli, co letí kolem vzduchem (naprosto bez přirozené imunity). Chronicky nemocní lidé, kteří v podstatě jen přežívají, a moderní lékařská věda jim prodlužuje život v nemohoucnosti. Bez léčení by ti lidé možná již zemřeli, příp. by se někteří z nich zázrakem uzdravili.

Smrt je přirozená a přijde vždy. Jen nevíme kdy a jak. Osobně dávám přednost kvalitně prožitému kratšímu životu než dlouhodobému přežívání. Shodou okolností je tomu právě dnes 32 let, co mi zemřel otec. Dnes jsem v jeho tehdejší věku. Ještě týden a „přežiju“ ho (tedy už budu žít déle než on).

Tak milí svazáci od puberty po zralý seniorský věk pusťte se do mě, nezodpovědného, bezohledného a nevděčného konspirátorů, co věří v lidský potenciál, v zodpovědné starání se o své tělo a duši a moudrost Matky přírody a přírodních zákonů.

Chránit životy aneb proč právě takhle?

Opatření jsme přijali, abychom ochránili životy a nedopustili zahlcení nemocnic a zhroutení zdravotnického systému. Fajn. To, že se z těch opatření zhroutí také lidé, se neřeší.

Chránit životy je ušlechtilé. Jenže chránit životy za každou cenu na úkor druhých životů a v některých případech dokonce za cenu smrti (sebevraždy, nezachráněné infarkty, neléčené nemoci, neproběhlé operace, aj.) už tak ušlechtilé není.

Vždy je to otázka míry. Pokud existuje lidská společnost uspořádaná do státních útvarů, kde rozhodují k tomu právním řádem určené instituce na čele s vládou a Parlamentem, pak je jejich úkolem snažit se ty životy chránit. Pokud by nic nedělali, nic by sice nezkazili, ale nikoho by nezachránili a bylo by jim to vyčítáno.

Období korony nám na jaře 2020 ukázalo sounáležitost, odhodlání vydržet nepohodlí, určitá důvěra v to, že vláda přes jisté pochopitelné přešlapy krizi (když ji pomůžeme) zvládne. Po první vlně tu vládla naděje, zvládli jsme to a oddechli si.

Ale přišla druhá vlna a třetí a lidé už nejsou tak ochotni poslouchat a dodržovat opatření. Mají určitou zkušenost, mnoho lidí zažilo u sebe či svých blízkých těžký průběh nemoci, či jim někdo blízký zemřel.

Na druhou stranu jiní lidé tím prochází jako nůž máslem, dokonce neonemocněli, přestože jejich blízký nakažen byl.

Společensky přišel spíše stav zoufalství, vláda je „zoufalá“ z toho, že ji někteří lidé neposlouchají, že nedokáže vše uřídit a zkontrolovat. Objevují se případy „káže vodu a pije víno“, začínají se objevovat léky, které nějak z moci úřední nejsou podporovány, protože přednost má (po česko-byrokraticku zpackané) očkování. Takže nakonec někteří lékaři raději podají lék, který třeba v jiných zemích používají a jím tam zachraňují životy.

Jak to sleduji, napadají mne otázky zvědavého malého dítěte a ty obvykle začínají kouzelným slůvkem „proč?“ a když dítě své „proč“ spustí, nedokáže s tím přestat.

Také bych chtěl znát odpovědi na svá proč. (a taky s tím nedokážu přestat)

Proč jsou opatření mířena proti drobným živnostníkům?

Proč není zakázána distribuce a prodej přeslazených limonád Coca Colou počínaje?

Proč se nezavrou třeba MC Donaldy?

Proč se nezakázají (některé) reklamy?

Proč se dětem neumožní pohyb a sociální kontakt a místo toho se zavrou s počítači, aby se digitální demence rozšířila v celé generaci?

Proč se u nás nepoužívají léky, jinde již vyzkoušené?

Proč se u nás nemůže očkovat ruskou vakcínou?

Proč nemáme nějaké shrnující informace a porovnání dvou přístupů: vakcinace (Izrael) vs. „promoření“ (Švédsko)?

Proč nedokážeme pružně reagovat na mutace a chování viru?

Proč se upřednostňuje jeden (a zdá se že přežilý a nefungující) způsob ochrany – plošná uzávěra a plošná vakcinace?

Proč se nezamýšlíme nad jinými způsoby imunizace společnosti, která více ochrání ohrožené a nemocné, ale zároveň nebude (především psychicky) poškozovat zdravé?

Proč se snažíme stále virus porazit a vymýtit, přestože vidíme, že se dostaví dílčí úspěch, aby vzápětí virus přišel s něčím novým a zase začínáme „od nuly“?

Dalo by se pokračovat dál. Zatím to na mne působí, že boj proti Covidu je boj posvátný, je to vlastně takový druh „hybridní“ války a kdo o tom pochybuje, nebo by chtěl aspoň jiný přístup, není ani připuštěn k diskusi.

Záchrana života je věc ušlechtilá, veskrze humánní a lze jí všechno zdůvodnit. Že je prováděna na úkor jiných životů, nevadí.

Zdá se, že se bude zachraňovat tak dlouho až skoro všichni padnou vyčerpáním a položí své životy v tom „svatém“, leč marném, boji s virem.

S teroristy se nevyjednává

... pravil kdysi náš současný prezident. Myslel tím především islámské radikály. Terorista se často vyznačuje tím, že zadržuje rukojmí, aby dosáhl splnění svých požadavků.

Současná situace se úplně obrátila. Vlády a státy světa kvůli protiepidemickým opatřením zadržují také rukojmí, své občany. Někde je to lepší, jinde horší. Myslím to zacházení s rukojmími.

Tj. v některých státech a v některých případech jsou rukojmí celkem svobodná a opatření se jich nijak zvlášť nedotýkají.

Jiná rukojmí nemohou třeba podnikat, nemohou chodit do školy, další si nemohou odpočinout, jiní (především senioři) jsou paradoxně chráněni tak, že se nemohou s nikým z rodiny sejít a cítí se jako v domácím vězení. Všechny tyto skupiny, které to nejvíc odnášejí (zejména na psychice), jsou svým způsobem vládami terorizovány.

Což je ale vládami vydáváno za jejich ochranu. A rebelie proti opatřením je vydávána za bezohlednost a nezodpovědnost. Stejně tak neochota nechat se očkovat.

Ono ale ani nejde až tak o otevřenou rebelii, protesty, což lze díky dlouhodobé únavě, mediální propagaci, naštvanosti a frustraci, pochopit. Také lze pochopit i druhou stranu a příp. nasazení či monitoring policie, protože se na takových akcích opatření zkrátka nedodržují.

Co už ale pochopit nelze je jednostrannost boje s covidem. Rok ho zkoumáme, leccos už víme. Ale to, aby zaznělo ve veřejném prostoru více názorů a aby proběhla nějaká argumentační diskuse v širších souvislostech kvality života, to bylo utnuto. Tady nám do toho vstupuje cenzura těch, kteří na pandemii, aniž by ji zpochybňovali, mají jiný názor a nabízí trochu jiná řešení.

Lidé obecně nejsou bezohlední a nezodpovědní, jen se (významné části z nich) zdají opatření nepřiměřená, špatně cílená, zmatečná a ti, co káží vodu a sami pijí víno, naprosto nedůvěryhodní.

Otázkou je, jak zajistit ochranu těch potřebných, aby netrpěli a neumírali spíše na stres z opatření a protože nemohou opustit sociálně zdravotnické zařízení či domov a jsou přikováni k televizní obrazovce s děsivými zprávami, které jim rozhodně na psychice nepřidají.

Kdo se jich zeptal, do jaké míry o takovou ochranu stojí? Drobných živnostníků, kteří nemohou provozovat své podnikání, se také nikdo neptal a zavřel je. Přestože by ti malí dokázali mnohem lépe splnit podmínky počtu lidí na prodejně než velké prodejny, které nikdo nezavřel. Ti malí jsou rukojmím těch velkých.

Smyslem opatření by nemělo být potřebným omezením zamezit životu, ale důvěryhodnými omezeními ochránit ty nejvíce ohrožené. Avšak mělo by to být provedeno nejlépe tak, aby se necítily být jako rukojmí v domácím vězení. Přitom by se ostatní měli nechat žít. Tedy většinu zdravé, či spíše již promořené populace, přestat zadržovat jako rukojmí a normálně je propustit.

Všichni společně jsme více nebo méně rukojmím vlády. Takže vláda nás občany svým způsobem „terorizuje“ a jak prohlásil pan prezident, s teroristy se nevyjednává. Co Vy na to, pane prezidente?

To bylo na udání?

Žiju ve městě, které nemá městskou policii. Byly sice snahy ji zavést, ale nakonec se to nepovedlo. Máme tu Obvodní oddělení Policie ČR. Město má a provozuje kamerový systém ve spolupráci s Policií ČR.

Na mém katastru mě Městská policie zastavit nemůže, v tomto mohu být naprosto klidný. Může tak učinit pouze policie státní.

Tak si představuji, jak bych řešil, kdyby mě policisté zastavili a načapali bez roušky či respirátoru venku. S tím by problém opravdu neměli. Otázkou je, zda by s tím, že nemám roušku měli problém jaksi sami od sebe. Což znamená, že by sami na ulici vyhledávali lidi bez roušky a jali se je řešit.

Nebo je tam poslal nadřízený a co naplat rozkazy je třeba plnit. Třeba je ten motiv ušlechtilý. Např. upravit nelichotivou statistiku vyřešených případů, protože případy „ne-rouškařů“ se řeší s téměř stoprocentní „úspěšností“. Příp. je motivem podřízené něčím zaměstnat, protože všemi těmi lockdowny klesla pouliční kriminalita tak, že máme nevytížené policisty (to jsou ovšem jen mé spekulace).

Proč asi chodí (nejméně) ve dvou? Nemyslím tím starý socialistický vtip, že jeden umí psát a druhý číst. Jestli to není i proto, aby se vzájemně hlídali při plnění rozkazu. Aby, když jeden projeví slabost (v překladu lidskost a selský rozum), aby ho ten druhý na místě umravnil, nebo aby ho po návratu na služebnu nahlásil.

Ostatně s hlášením všímavých občanů budou nejspíš jejich aktivity ohledně kontrolování lidí bez roušek (respirátorů) na ulici souviset. Jen by mne zajímalo, do jaké míry? Jestli ta udání hraje hlavní roli a jakou roli hraje vlastní iniciativa a rozkaz nadřízeného?

Takže, kdyby se mi něco takového stalo, určitě bych nekladl odpor a snažil se s nimi mluvit slušně. Asi v tomto smyslu:

„Jsem na procházce, roušku (respirátor) mám s sebou a jsem připraven si ji (ho) nasadit. Na procházku občanku nenosím, ale řeknu Vám, jak se jmenuji, kde bydlím, datum narození, příp. rodné číslo a Vy si mě jistě dokážete prolustrovat. Mohu mít ještě otázku?“

Pokud by byla hypotetická odpověď kladná, zeptal bych se, jestli mě řeší na udání a po následující odpovědi a rozloučení bych odešel po svých s nasazeným respirátorem (nebo aspoň s rouškou), který bych si za chvíli (pravděpodobně již oprávněně) sundal, neboť bych už byl mimo zastavěnou část obce.

Těm policistům nezávidím. Vybrali si práci nebezpečnou, nevděčnou, ale do jisté míry jistou. Možná mají hypotéky a bojí se, co by se stalo, kdyby neplnili rozkazy a o tu práci přišli. Někteří asi mají touhu dostat se v kariéře výš, a proto se snaží ukázat.

Jiným připadají nařízení a jejich vymáhání nesmyslná a sami možná plní takové rozkazy s odporem a svádějí vnitřní boj. Ten se odráží na psychice a může vést až k rozhodnutí od policie odejít.

Co jiného může dělat policista, který nechce nosit během výkonu své služby na ulici respirátor? Nemyslím si, že takový policisté neexistují.

Napadá mne jediné řešení: odejít ze služebního poměru. Možná by se ale na čas mohl hodit marod, nebo se nechat přeradit na jinou práci, pokud to jde.

Třicet procent?

Nevím kolik nakonec bude v naší zemi neočkovaných (na covid), zaznamenal jsem, že záměr vlády je naočkovat až 70 % populace. I sama vláda počítá s tím, že cca 30 % neočkovaných nakonec bude.

Jak budou vybírání? Je nepředstavitelné, že by se ti, kteří by se očkovat nemuseli, vybírali nějakým testováním, či dle záznamů zdravotních pojišťoven. Nejlepším kritériem je dobrovolnost, tj. že neočkovaný

za to, že se nenechá očkovat přijme zodpovědnost a 30 % je kvalifikovaný odhad a také nejspíš zbožné přání, aby těch neočkovaných nakonec nebyla víc než polovina.

Mediálně jsou odpůrci očkování označováni jako nebezpeční a nezodpovědní a objevují se náznaky, jak budou očkování zvýhodněni oproti neočkovaným. Z druhé strany se na to lze dívat jako na diskriminaci a omezení svobodné volby.

Jistě je ve veřejném zájmu zdraví obyvatelstva, resp. ochrana ohrožených skupin a zabránění kolapsu zdravotnického systému. Ovšem otázkou je za jakou cenu? Také se neví, nebo se o tom aspoň v mainstreamových médiích nemluví, zda ta restriktivní opatření vč. šíření strachu nejsou kontraproduktivní, tzn. že jejich podíl na úmrtích je mnohem významnější.

Samotný virus již populaci dostatečně promořil, nejspíš neexistuje nikdo, kdo by se s ním aspoň u svých známých, či v rodině nesetkal. Do jaké míry a na jak dlouho z toho získala populace přirozenou imunitu asi není známo, nebo nám to nikdo nesdělil. Předpokládám, že nějakou imunitu jsme (skoro za rok) „promořením“ získali.

Vláda něco dělat musí, stejně jako restrikce by jí byla vyčítána i nečinnost. Očkování je přístup přijatý na celém světě. Lidé jsou různí, proto někteří z nich očkování vítají, jiní váhají a mnozí jsou rozhodnutí se neočkovat (důvody mohou být také různé).

Vzhledem k potížím s distribucí vakcín by naopak lidé, kteří se nechtějí dát očkovat, měli být velebeni, ne haněni. Díky nim se totiž na ty, co se nechají očkovat chtějí, dostane řada, tedy vakcína. Je to mediálně obrácený obraz, tedy úhel pohledu.

Je to jen upozornění na to, že nic není černo-bílé, dobré, nebo zlé. Záleží jen na našem úhlu pohledu. Ten, co se nechce očkovat, nemusí být jen nezodpovědný jedinec, který ostatní ohrožuje, ale svým způsobem (díky neschopnosti zajistit dostatek vakcín) i dobrodinec.

A kromě toho i o očkování samotném existují pochybnosti od nežádoucích vedlejších účinků, omezené ochraně (ať již před virem samotným či ne-infekčností očkování) až po vložení ovládacího a kontrolního nano-čipu.

Jsem zastáncem přirozené imunity, zodpovědnosti jedince za své zdraví a za své rozhodnutí na základě svobodné volby. Mé rozhodnutí je neočkovat. Nicméně, kdo se rozhodne jinak, je to jeho volba a mně nepřísluší to nijak hodnotit a vůbec ne vnucovat někomu svůj názor.

Ale to chci i po druhých, říká se tomu vzájemný respekt. Jsme toho ještě schopní?

Na sociálních sítích a v médiích nejspíš ne. Ale v životě spíše ano, mám takovou zkušenost a podporuji „slušné rebelství“ svobodomyslných lidí, kteří se řídí svojí přirozeností, citem a přírodními zákony. Projevují odvahu nenechat se zastrašit a pro svobodu i něco obětovat, třeba to pohodlí, pocit jistoty a bezpečí a také určitou šikanu.

Dokáže třicet procent rozebrat a zbourat pokrytecký a ovládací „matrix“? Tedy nenechat si vnutit jeho „otroctví“ a proměnit ho v něco nového, živoucího, laskavého a lidského? Šanci máme.

Koneckonců jsme součástí přírody, vraťme se k její moudrosti. Prostřednictvím božské jiskry ve svých srdcích. V tom, že se setkáváme na procházkách venku v přírodě, vidím větší naději než v očkování a nesmyslných restrikcích, jako je např. uzavření skiareálů a vleků.

Proč jsou restrikce namířeny proti samostatným a malým živnostníkům, jejichž obchody a služby musí být uzavřeny, kdežto „konzumní chrámy“ díky prodeji potravin a drogistického zboží jsou otevřeny pořád? Komu to asi slouží?

Naopak vše, co člověka nějak povznáší, hladí po duši, či mu činí radost, nebo prospívá tělesné a duševní kondici, je uzavřeno (divadla, kina, koncertní sály, tělocvičny a sportovní haly, bazény, restaurace, školy). Přesto virus sílí (o tom jsme dnes a denně informováni) a lidi šílí.

Aby úplně nezešileli, přestali tomu věnovat pozornost a začali se zařizovat (aspoň částečně a tam, kde mohou) podle svého. Navíc jsou u nás lidé solidární. Nejde jen o dobrovolnictví ve zdravotnictví či v

sociálních službách, ale třeba i pomoc malým živnostníkům, byť se možná jedná jen o gesto, ale podpora v těžké situaci, kterou navíc živnostník nezavinil, je důležitá. I proto, že tito lidé jsou obvykle z nejsvobodomyslnějších a nejodvážnějších. Já si takových lidí nesmírně vážím.

Neočkovaný!

Kolik lidí se nakonec očkovat nenechá? A jaké to bude mít následky? Budou označeni ti očkovaní, nebo naopak ti neočkovaní? Pamatuji se, že jsme měli očkovací průkazy a v dětství jsem očkování prodělal.

I naše děti měly očkovací průkazy a kdysi se očkování proti tetanu zapisovalo do červeného občanského průkazu. Tam se sbírala i razítka zaměstnavatelů, abyste dokázal, že nejste příživník, ale máte řádné zaměstnání. To už je dávno pryč.

Takže očkování proti Covidu-19. Kdo bude označen? Jak budou očkovaní zvýhodněni? Nebo naopak neočkovaní znevýhodněni? Moc mi to nevoní, naopak páchne mi to diskriminací a citovým vydíráním. Abys tohle všechno mohl človíčku, musíš se dát očkovat. Proč? Protože jinak ... Co jinak? Čeká mne vězení, mučení, nebo jen pohrdání typu „to je ten divnej, co se nenechal“ a lynčování zfanatizovaným a vystrašeným davem?

Osobně se nechci dát očkovat. Je to pro mne přirozené, neboť neužívám ani žádné léky, nebývám ani nachlazený. Jde o princip. Výjimečně po nějakém léku sáhnu, ale to už musí být k nevydržení. Naopak hledám, co je pro mé tělo vhodné a snažím se ho zbavit zátěže nadváhy a stresu.

Díky covidu jsem si vytvořil pravidelný režim pohybu (denní cvičení a dlouhé procházky v přírodě především o víkendu). Samozřejmě mě chybí squash, ping-pong, bazén, společné cvičení, divadlo, kino, občas i hospoda, ale to moc neovlivním, svůj život (i s tím vnějším omezením) ano.

Snažím se i hlídat v jídlu a něco zhubnout se podařilo. Díky zahrádce fyzicky pracuji a konzumuji v sezóně domácí ovoce a zeleninu. V práci jsem svým šéfem, po letech dojíždění ji mám v místě a chodím do ní pěšky, v rodině jsou vztahy dobré, zprávy jsem přestal konzumovat již dávno. Jsem šťastný člověk.

Očkování bych asi v pohodě přežil, ani „čipu“ se nebojím, stejně jsme sledovaní, jakmile máme zapnutý mobil, počítač a možná i jinou elektroniku. Vadí mi především ta rychlost a ten nátlak na vakcinaci. Pro sebe ji považuji za zbytečnou a naštěstí o žádných nezletilých rozhodovat nemusím a všichni ostatní se rozhodnou sami, a nakonec i sami uvidí, zda a jak jim to prospělo či ne.

Mnohem raději sleduji na louce drozda, na květech včely a motýly než na televizní obrazovce politiky, komentátory a jiné „strašáky“ typu Václava Moravce. Ty, co si chci přečíst či poslechnout, ještě na českém internetu najdu.

V tomto směru můj dík patří zejména Martině Kociánové a jejímu pořadu „Kupředu do minulosti“.

Nebojte se, jsem očkovaná

Přišla paní, o něco starší než já, ale ještě ne ve věku, kdyby se směla registrovat k očkování. Vysvětlila to jednoduše, pracuje ve zdravotnictví.

Řekl jsem jí, že se nebojím a že ji tu práci ve zdravotnictví nezávidím a zeptal se jí, že když je tedy očkovaná, proč si nesundá respirátor. Řekla, že jí to nevadí, že je zvyklá.

„Tak vidíte, já si nezvyknu na respirátor nikdy, narozdíl od roušky, nejlépe pod nosem“, pokusil jsem se (v nasazeném respirátoru) odlehčit atmosféru.

„Kvůli mně ho mít nemusíte“, odpověděla. „Děkuji, protože s ním opravdu neumím pracovat. Používám brýle na čtení a ty se mi líbí. Zkrátka ho neumím nosit tak, aby se mi nemířily brýle. Navíc, místnost je velká a jsme dost daleko od sebe“.

Načež odkládám respirátor do igelitu, nasazuji brýle a jdu problém vyřešit s pomocí počítače. Paní dostala informace, které chtěla a spokojeně odešla. Já jsem se cítil také spokojeně, že jsem jí pomohl, a že to bylo lidské, vstřícné setkání.

A teď o trochu jiném setkávání. Navštěvuji maminku v domově seniorů. Aspoň v tom našem je návštěva docela náročná. Ale jsme rádi, že se návštěvy konat mohou. Nejdřív se musíte objednat na volný termín pro testování a následně návštěvu. Dobré je to, že návštěvu umožňují, ale podmínky jsou přinejmenším nedůstojné.

Původní podmínkou bylo, že lze navštívit pouze klienty, kteří koronavirus prodělali. Což máma splnila, s podivem na její diagnózy předurčující ji k těžkému průběhu, prošla jím velmi lehce.

Návštěva před očkováním probíhala tak, že jste si nejprve dezinfikoval ruce, pak jste vyplnil čestné prohlášení, pak jste absolvoval antigenní test u sestry a pokud byl negativní, sedl jste si ve vestibulu a čekal, až vám přivedou navštíveného. Oba jste museli mít roušku (to bylo ještě před povinností respirátoru). Kolem vás byl celkem provoz a občas vás sestra upozornila, že musíte mít roušku správně nasazenu přes nos.

Což jsem se pokusil dodržet, ale mámě celoživotní astmatičce to působilo potíže. Někdy jsme měli štěstí, že se tam sestra moc nevyskytovala, či roušku pod nosem u matky shovívavě tolerovala, jindy jsme narazili na sestru striktně nekompromisní. Návštěva byla časově omezena jen na půl hodiny.

Pak proběhlo v domově očkování. Změnilo se něco? Jo, místo roušky respirátor, nejen u testovaného návštěvníka, ale i u očkováných klientů a také sester a pečovatelů. Návštěvy stále ve vestibulu za přítomnosti kolem pobíhajícího personálu a stále jen na 30 minut.

Chápu přísnost na návštěvníka, už méně chápu přísné nošení respirátorů u očkováných klientů i personálu. Personál obdivuji, já bych to nedal. Také zaměstnancem není ani jeden muž. Tuhle dřinu za poměrně malý peníz vydrží jen ženy. Ženy, které přirozeně mají více empatie než muži.

Jen mi hlava nebere, proč návštěvy (po očkování) nejsou důstojnější, tzn. neprobíhají více v soukromí. Nemusí to být přímo na pokoji klientů, ale ve volné návštěvní místnosti na patře by to být mohlo. Tam probíhaly návštěvy loni před létem, poté co je umožnili. V uvolněném ložském létě (dávno před očkováním) jsme mohli i na pokoje.

Tak k čemu to očkování je, když neumožňuje ani trochu volnější režim, pro ty, kteří ho již (dobrovolně) podstoupili?

Frekvence návštěv se snížila, nemohu si brát pokaždé z práce volno a musím respektovat volné termíny, protože o víkendu návštěvy zatím nejsou umožněny. Po (logisticky) náročné přípravě necelá půlhodinka setkání s maminkou ve vestibulu a s respirátorem není příliš povzbuzující. Ale aspoň něco.

Pak to ještě musím jít rozdýchat do blízké přírody, abych to vstřebal jako potěšení místo smutku a naštvaní.

Nepřátelé státu

Spíš by se mělo psát nepřátelé režimu, či momentálního státního zřízení, nebo jen nepřátelé současné vládní a politické moci.

V minulém režimu to bylo celkem jednoduché. Znali jsme úhlavní nepřátele budování socialismu: jaro, léto, podzim, zima a imperialismus.

V současnosti je dost těžké odhadnout, kdo je tím úhlavním nepřítelem. Mohli by to být ti, kteří nemají shodný názor s názorem, který převážně zaznívá v médiích hlavního proudu či názorem prosazovaným vládou.

Tak nějak si všímám, že největším nepřítelem je zdravý a současně psychicky odolný člověk. Také člověk, který se chce starat sám o sebe a po státu nic nechce, jen, aby mu dal pokoj. A stát mu v krizi znemožní

obživu (což by se dalo vzhledem k okolnostem i chápat), ale zároveň mu moc nepomůže či mu ani nic moc neodpustí (např. platby eráru).

Tito lidé jsou zodpovědní za svůj život, starají se o sebe, jsou zdraví, spokojení, dokáží se uživit a ten stát „nedojí“, naopak jsou spíše dojeni (zdanění) a jsou nedobrovolnými donátory rozhazovačného státu. A ještě to umí dlouho snášet.

Člověk pochopí, že je nutné nějaké daně odvádět, že stát by měl umět zajistit některé všeobecně prospěšné služby. Ale neměl by lidmi příliš manipulovat, šikanovat je a nutit je, aby na něm byli závislí. Lidé si však za to (aspoň částečně) mohou sami, nejen při volbě „spasitele“ a „vůdce“, ale především z pohodlnosti odevzdávají svou moc do rukou hlupáků, egoistů, a také nadměru inteligentních psychopatů a sociopatů. A nakonec i technologií a umělé inteligence.

Zdá se, že nejlepším přítelem současného vládního systému je „nemyslící, líný, chamtivý, závistivý a poslušný konzument“. Ten, co si kupuje nová auta, televize, mobily, poslouchá zprávy, civí na seriály, sjíždí sociální sítě. A také dodržuje (i nesmyslná) nařízení. Nejlépe si zboží, které chce (a musí mít) kupuje na dluh, přecpává se, nehýbá se, bere na své civilizační choroby mnoho léků.

Když ještě k tomu kouří a pije alkohol, je pro státní aparát doslova „požehnáním“. Protože mu odevzdal svou sílu a moc. Dělá to, co mu řeknou v televizi, koupí to, co mu napoví reklama, když na to nemá, půjčí si.

Chvíli si náš konzument užívá života, jenže svým chováním se podepisuje na svém zdraví fyzickém, následně psychickém a také finančním. Svou moc odevzdal a získal bezmoc, někdy i nemoc. Rozjíždí se mašinérie: exekutoři, právníci, sociální pracovníci, úřady práce, zdravotníci A někde vzadu číhá hrobník. Odpovědnost za svůj život svěřil do péče institucí (nejen státních).

Otázka zní: dokáže se takový člověk z těchto „spárů“ vymanit, osvobodit? Někteří to dokáží, ovšem za cenu radikální změny svého života, kdy si začnou postupně brát svoji sílu a moc zpět a přijmou za to odpovědnost. Někteří z nich před tou radikální změnou pohlédli do tváře smrti.

A ti, kteří jsou jiní než tato konzumní většina, jsou nepřátelé státu? Státu, který chce pro všechny to nejlepší? Státu, který chce pečovat a ochraňovat i ty, kteří to nepotřebují nebo o to ani nestojí?

Každý, kdo se trochu vymyká, kdo se zodpovědně stará o své zdraví a psychickou odolnost, posiluje imunitu, a kdo chce jen, aby mu stát dal pokoj, je nepřítel státu nebo režimu? Např. otužilec, vegetarián, člověk, který nemá auto, televizi, počítač či mobil?

Za Husáka se tradovalo, že naše strana, vláda a lid buduje socialismus, ale lidi na to serou.

Naše současná vláda, politické strany a lid bojuje více jak rok s pandemií s cílem nebezpečný virus vymýtit. Cynicky řečeno s podobnými výsledky jako mělo budování socialismu. Jo, a co na to lidi?

Poděkování zdravotníkům

Sluší se poděkovat zdravotníkům. Mají za sebou zbesílý rok v situaci neustálé sinusoidy. Když už se zdálo, že klesání nemoci má setrvalý trend a že to nejhorší máme za sebou, obrátilo se to na stoupání s vrcholem a bodem zlomu v nedohlednu.

Doba Covidová má své zmatkaře, především politické vedení státu. Má své poražené a vítěze, což je myšleno především ekonomicky. Myšleno zdravotnický, tak bych řekl, že vítězové převažují, pokud se vítězstvím rozumí uzdravení z nemoci.

Lidé jsou různí a různě se také chovají. Máme tu lidi poslušné, kteří se nejvíce bojí a plní opatření vlády na 120 %, poznáme je podle toho, že mají respirátor i sami v autě, vidíme je s rouškou na balkóně. Když je míváme, mají strach v očích.

Pak tu máme lidi neposlušné, kteří naopak plnit opatření odmítají. Často odmítají i roušku, ale hlavně se potají sdružují ve větších skupinách a dávají svou rebelii na odív.

To jsou dva „radikální“ protipóly. Ty přitahují média, přičemž první jsou vydáváni jako pozitivní příklad, ti druhí jako příklad negativní.

Pak je tu takový do široka rozkročený „zlatý“ střed, o němž se moc nemluví. To jsou lidé, kteří si vážící svého života a života druhých a plní jen ta opatření, která jim dávají smysl. Ta opatření, která jim smysl nedávají, buď ignorují, nebo je plní tak nějak po „švejkovsku“, na oko.

Tito lidé se snaží podle svého nejlepšího vědomí a svědomí o problému přemýšlet a chovat se ohleduplně. Vůči ostatním, ale i vůči sobě. Pokud mi nedělá nošení respirátoru či roušky dobře, snažím se vyhýbat místům, kde bych je měl mít dlouhou dobu na sobě a venku se raději obloukem vyhnout osobě, kterou potkám, protože ji chci chránit. Příp. si na dobu míjení se roušku nasadím.

Tato doba má i své neoddiskutovatelné hrdiny: lékaře, sestřičky, zdravotnický personál. Těm patří dík, obdiv a podpora.

Přemýšlím, jak jim pomoci? Nejlíp prací na sobě, tj. posiluji svou imunitu častým pobytem v přírodě, cvičením, psychickou odolnost drobnými každodenními radostmi a snahou se nestresovat a nemít strach. Nemohu samozřejmě vyloučit, že mne nemoc nepotká, ale protože tím dosud procházím „jako nůž máslem“ (žádné příznaky a testy negativní), věřím, že to funguje. Nejlíp zdravotníkům pomohu, když je nebudu muset zatěžovat.

Také věřím, že takových lidí začíná být čím dál víc a většina z nich se zdravotnickému systému díky zodpovědnosti za své zdraví a život vyhne.

A co ti ostatní, kteří naopak zdravotní systém naplňují až po samý okraj jeho kapacity? Tam doufám, že (nejen jim, ale nám všem) nakonec pomůže ruku v ruce to „proklamované“ proočkování populace spolu s tím „proklínaným“ promořením, tj. přirozeným získáním protilátek proděláním nemoci.

Vždyť přibližně třetina populace nemoc prodělala a získala protilátky a také počty očkovaných se zvyšují.

Zdravotníkům držím palce, aby to přežili a vydrželi. Na politiky apeluji, aby přijímaná opatření byla rozumnější v tom, že je větší část lidí přijme za své, protože jim dávají smysl a doslova neničí jejich životy jiným způsobem. Až pod únosnou mez. Cesta není v plošných zákazech, ale v cílených lokálních opatřeních, která umožní ostatním žít.

Není cesta v testování a trasování zdravých, ale ve vyhledávání rizikových míst a tzv. superpřenašečů a v léčení nemocných. S tímto úhlem pohledu souzním a myslím si, že by rozhodně fungoval mnohem líp a ze srabu bychom se dostali mnohem dříve, než těmi současnými plošně vynucovanými opatřeními.

Tím se umožní zdravotníkům postupný návrat do normálnějšího režimu.

Jaký si to uděláš

... takový to máš. Chtěl jsem si to o Velikonocích udělat hezký. Fyzická práce na zdravém vzduchu, na našem víkendovém obydlí. Také se skoro po dvou měsících podívat, co je tam nového.

Jenže, pokud mi nezruší ty okresy do Velikonoc, tak opravdu nevím, jak to udělám. Chci se pustit do posilování své imunity právě tou fyzickou zahradnickou prací, chci dýchat ten venkovský vzduch, poslouchat zpěv ptáků a pozorovat to pučení přírody.

Vždy je lepší, když lidé něco mohou dělat legálně, hrozí totiž daleko menší škody, než když se lidé uchylí k porušení (nesmyslných) pravidel. V letošní lyžařské sezóně byly zavřené skiareály a lidé si tam udělali sáňkovací dráhy, jezdili zapřaženi za auty či skútry místo na lanovce, znečistili okolí, protože neměli kam jít a majitelům nedali ani vydělat.

Naše vláda se z toho poučila tak, že zavřela okresy. A plánuje to tak nechat přes Velikonoce a ještě dál. Třeba se ale do té doby stane nějaký zázrak. Možná se v hlavách vládních úředníků a parlamentu něco rozsvítí. Nebo se vláda zalekne, že lidi to dodržovat nebudou a raději maličko ustoupí.

Podle mého soudu by měla zvolit jiný přístup, protože ten současný zjevně nefunguje. Jistě, zdraví je důležité, ale kdyby nám šlo hlavně o zdraví, pak si to představuji úplně jinak. Nechal bych národ volně venku dýchat, doporučil mu posilování vlastní imunity podporou zdravého životního stylu, zdravými potravinami, pohybem na čerstvém vzduchu, ponechal bych možnosti alternativy v léčení, změnil bych styl zpráv, aby převažovaly ty pozitivně laděné.

Dále bych nabádal k opatrnosti, ohleduplnosti a zodpovědnosti za vlastní život. A prováděl bych cílená opatření směřující k ochraně těch nejvíc ohrožených místo nesmyslných (a ve výsledku kontraproduktivních) plošných restrikcí. Zvláště v době, kdy jsme už hodně promořeni a postupně i očkovaní.

Snažil bych se o to, aby lidé posilovali své tělo a svého ducha, podporoval bych jejich samostatnost, psychickou odolnost, ochotu starat se o sebe a o druhé v duchu onoho božského doporučení „miluj svého bližního jako sebe sama“. To asi ve vládě sebe sama moc nemilují, když se ke svým bližním chovají tak, jak se chovají.

Samozřejmě nejsem ve vládě, ale jsem vládcem svého života a chovám se zodpovědně vůči sobě a druhým. Hlavně vůbec nepodléhám strachu a Covid (zdá se), se mi obloukem vyhýbá (a kupodivu také mým nejbližším).

Ostatně si myslím, že právě ta přísná opatření celou epidemií zhoršují. Zejména starší lidé a děti jsou pod obrovským tlakem a strádají. Chybí jim sociální kontakt, někteří jsou vyděšení, je to náročné na psychiku a někteří lidé dokonce zvažují, že takový život vzdají.

Jistě Covid jako takový životy ohrožuje, ale zároveň platí: „co tě nezabije, to tě posílí“ a přibývá lidí posílených, uzdravených, kteří se možná na vše začnou dívat jinak.

Vláda by si to celé měla ještě rozmyslet a zamyslet se nad moudry „kdo s čím zachází, tím také schází“ a „kdo seje vítr, sklízí bouři“. Obávám se, že před „bouří“ ani před Covidem poslanecká imunita neochrání a Hamáčkovu policejní komando už vůbec ne.

Jen se vás vládo, ptám: to si chcete opravdu zavřít cestu k lidem? To jimi tak pohrdáte? To pohrdáte Životem? Sám Život je ta cesta. Život je přirozené zdraví. Život je to, co v sobě umrtvujete.

Jenže vy se snažíte ho umrtvit i v druhých. Zkuste se nadechnout a žít. Zkuste se mít rádi a být ze srdce laskaví, pak s tím vším přestaňte. Právě teď před Velikonocemi. Jedině tak můžete získat zpět trochu té dávno ztracené důvěry. Násilím ji vynutit nelze. Tím lze možná vynutit poslušnost, ale důvěru nikoliv.

Možná zarmoutíte poradce epidemiologie a lidi, které jste svým strašením vyděsili až k smrti, ale aspoň ještě víc nenaštvejte ty, kteří už toho mají opravdu dost. Kterým dochází trpělivost. A možná právě tím (aspoň malým) rozvolněním některé z nich potěšíte.

Tak co uděláte? Jestli ve vašich (asi už virem zmutovaných hlavách) zvítězí okresní lockdown i o Velikonocích, tak jste to definitivně prohráli a jste na cestě Jakešova kůlu v plotě.

Přichází jaro, období probouzení po zimě, více Slunce, tepla a energie. Lidé budou vymýšlet, jak se na ty chaty i přes zákaz dostat.

Jaký si to udělám, takový to mám (v rámci možností). Já mám odpovědnost za svůj život a za svá rozhodnutí. Vláda nás chce vést ke světlým post-covidovým zítřkům, ale zatím bloudí ve tmě v tunelu a světlo na konci nikde. Zítřek se tak neustále odkládá na neurčito.

Já bych ji tam bloudit nechal, ať jde klidně do háje (či ještě dál), mě nezajímá. Svou cestu životem si volím sám a žiju teď, ne někdy až zítra.

Jednoduché otázky a hledání odpovědi

Snažím se najít odpověď na otázku „proč jsem neonemocněl?“ Jsme tu s Covidem přes rok. Za celý rok jsem nebyl nemocný.

Pokud bych Covid prodělal, pak o tom ani nevím. Tj. měl bych naprosto bezpříznakový průběh. Spíš je pravděpodobnější, že se mi vyhnul.

Mohl jsem někoho nakazit? Teoreticky mohl, pokud bych opravdu bezpříznakově onemocněl. Testy jsem však vždy měl negativní. To ovšem nic nezaručuje. Nechci spekulovat. Předpokládám ale, že je více než pravděpodobné, že jsem ani nikoho nenakazil. To by se už muselo projevit v mém okolí.

Nemiluji dav a fronty, tomu se snažím vyhnout. Platí to i o nákupech v nákupních centrech. Zkrátka jsem se nevyskytoval tam, kde je velká koncentrace lidí. Samozřejmě jsem také nemohl být tam, kde to bylo (nebo stále je) zakázáno (např. divadlo, koncert, kino, ples, restaurace). Takže hromadných akcí jsem se neúčastnil. Vzhledem k věku jsem se neúčastnil ani žádných utajených párty či mejdanů.

Hromadné akce za celý rok nula. S výjimkou návštěvy kina, divadla, bazénu či restaurace, kdy se to výjimečně smělo (tedy loni v létě). Nerad nosím roušku, o respirátoru ani nemluvě. Tak jsem ani necestoval, nikam jsem neletěl, ani tomu vlaku či autobusu, jsem moc nedal. Nedojíždím, do práce chodím pěšky a spousta akcí, kam bych normálně jel, byla zrušena.

Převážně jsem se pohyboval doma a v práci. S okruhem lidí, kteří podobně jako já neonemocněli. Znáám osobně lidi, kteří onemocněli, někteří měli i těžký průběh, a dokonce i ty, kteří v souvislosti s Covidem zemřeli.

Nemoc však nezasáhla mé nejbližší okolí, úzkou rodinu. S výjimkou matky, která patří k té nejohroženější skupině (věk, obezita, chronické choroby), přesto u ní měla nemoc jen lehký průběh.

A teď, čím to je? Proč jsem já (a mí nejbližší) neonemocněli a stali se tak v podstatě „divnými“ a „podezřelými“ lidmi? Nepřipadá vám to šílené, když je zdravý člověk podezřelý a divný?

Jaké jsou faktory, které na to mají (nebo mohou mít) vliv?

Přirozeně dobrá imunita organismu. Zdraví podporující životní styl, opírající se o dostatek pohybu na čerstvém vzduchu vč. fyzické (převážně zahradnické) práce. Slušná fyzická kondice a psychická odolnost. Práce v nestresujících podmínkách (malý kolektiv, sám sobě šéfem) a pouze malá snesitelná omezení. Dospělé děti a z toho plynoucí žádné starosti se školou a hlídáním. Pevný partnerský vztah, vzájemné porozumění a shodný názor na situaci.

Nepanikaření. Nesledování zpráv. Volné dýchání venku v přírodě i v liduprázdných ulicích městečka. Častý pobyt venku. Místo dezinfekce častější mytí rukou. Noření rukou do hlíny a jejich opláchnutí ve studené vodě (v sudu či v potoce). Domácí cvičení, dýchání, meditace, počátky otužování (studenější sprcha, nohy ponořené nějaký čas ve studené vodě).

Vše výše uvedené bude mít nějaký větší či menší vliv. Ale co je hlavní příčinou? Myslím si, že hlavní je nemít strach a také přijetí smrti, což je smíření se s tím, že zemřu, že si nic nevezmu do hrobu. Jen nevím, kdy a jak se to stane. Může se to stát kdykoliv a jakýmkoliv způsobem. A proto chci svůj život žít, radovat se z každého dne, těšit se z přítomnosti a z maličkostí.

Covid se mého života dotýká jen okrajově. Víím o něm, testuji se, ale protože se ho nebojím a nevěnuji mu tolik pozornosti, jako by ani neexistoval.

Přitom nám do života zasáhl všem a totálně změnil život na Zemi. Nešlo si ho nevšimnout. Jaký bude život po, nevíme. Snad jen, že už nemůže být stejný jako před. Přejme si, aby byl lepší, aby lidé byli ohleduplnější k přírodě a sami k sobě navzájem. Aby nastalo období spolupráce, sounáležitosti a lidskosti.

To nám ale nezařídí vlády a ministerstva, to si musíme zařídit sami.

Stále hledám odpovědi na otázky

A nemohu je najít. Víím, že lidé jsou různí. Z titulu své práce a svých zájmů potkávám různé lidi. Markantní je to na ulici, tam potkávám lidi, kteří mají ochranu dýchacích cest nasazenu správně, nesprávně (pod nosem) anebo vůbec ne.

Beru to jako vyjádření svébytného přístupu k opatřením. Dost lidí (řekl bych, že většina) považuje nošení respirátoru či roušky venku za nesmysl a někteří se rozhodli, že to nosit zkrátka nebudou, někteří to nosí z důvodu vrozené disciplíny a úcty k autoritám a zákonům, příp. z obavy z postihu.

Jak jsou na tom ti, kteří to nosí pořád i venku? Proč? Kromě již výše zmíněné disciplíny (či obavy z pokuty) mohou být důvody dva. Ten první je vlastní strach a důvěra v respirátor či roušku jako ochranný prostředek. Tedy nosím to, protože se (údajně) chráním před nákazou.

Druhý důvod je ohleduplnost vůči druhým. Nechci nikoho případně nakazit, tak to raději nosím. To se dá minimálně ve venkovním prostoru nahradit rozestupem a nechozením na místa, kde je velká koncentrace lidí.

Co ale opravdu nedovedu pochopit je, že existují lidé, kteří nemoc prodělali nebo jsou očkovaní, a přesto respirátor nosí. To, že to nedovedu pochopit, je ale můj problém, ne jejich. Respektuji je a je mi jich líto. Celkem chápu, co je k tomu přivedlo. Mohli mít sami těžký průběh nemoci a úmrtí v rodině či mezi známými. Věří médiím a bojí se nákazy. Jsou i tací, kteří nemoc prodělali opakovaně a mezi nimi jsou i očkovaní.

Vždy asi narazíme na psychiku. Jsou lidé psychicky odolní a ti, kteří tak psychicky odolní nejsou a je třeba respektovat jejich obavy a přístup. Chápu, že s psychikou u mnohých může pomoci očkování. Některým by stačilo i nějaké placebo.

Avšak podobně by měl být respektován i přístup těch, kteří pochybují a mají k opatřením přinejmenším výhrady a dodržují hlavně ta, která jim dávají smysl. A chovají se dle svého selského rozumu tak, aby nikoho neohrožovali, přičemž venku buď respirátor či roušku nenosí vůbec, nebo napůl žerdi.

Samozřejmě je (a bude) těžké odlišit ty, kteří nebudou ochranu/zábranu dýchacích cest nosit z důvodu očkování či prodělání nemoci, od těch, kteří očkovaní nejsou a ani nemoc neprodělali. Ale oni jsou zdraví, nebo se aspoň tak cítí, nemají příznaky, ve velké většině se stejně testují, a pokud jsou takto zodpovědní ke svému zdraví, jsou zodpovědní i v případě příznaků onemocnění.

Tj. zůstanou doma a léčí se, příp. navštíví doktora. Návštěva lékaře by měla být jedinou příležitostí k opuštění domova. A v tomto případě (nemoci) je respirátor nebo rouška na místě i venku na poloprázdné ulici.

Postupem času se budou získávat další zkušenosti s nemocí, s očkováním, s léky a nejspíš i s manipulací, která z toho čouhá už jen tím, že jde o velké peníze a že se některé informace zamlčují a že odborníci s trochu odlišným názorem nejsou připouštěni do médií „hlavního proudu“, a tak se objevují spíše v těch „alternativních“ a díky tomu jsou hned označeni za dezinformátory.

Čas je totiž nejlepší lékař. Časem pandemie odezní, nic totiž netrvá na věčné časy a časy se mění. Takže na shledanou v lepších časech.

Stále chceme přírodu porazit, nebo nějak přelstít

Jsme pyšní pánové tvorstva. Cha cha, chi chi, cho cho. Jsme malí bezmocní mravenečkové, které může Matka Příroda lehce zašlápnout, když bude chtít.

Jsme jí prostě k smíchu a stačí na nás koronavirus. Ten nás školí, zavírá doma, nepouští ven, nutí nosit roušky. Co by si tak o nás ten koronavirus asi pomyslel:

Tak vy mě hošánkové chcete porazit? Vždyť porážíte sami sebe. Hlavně tím jak se bojíte a pyšně spoléháte na svou vědu, na vakcínu. No, dobrý. Opravdu funguje. A vy si myslíte, že mne doběhnete?

Cha cha, to já jsem vás doběhl, přitvrdil jsem a vakcína je vám k prdu. Stejně to nestíháte, perete se o ni, necháváte ji píchnout i těm, které víc poškodí, než ochrání. Jste plné pytle strachu a vzteku, to se mi u vás dobře daří, lidičky.

Dostal jsem za úkol vás jen trochu vystrašit a přivést ke změně, abyste se starali více o své zdraví, o svou imunitu, více se hýbali, otužovali, a hlavně snažili se s přírodou spolupracovat. No a vy to zase vojebáváte a nutíte mne mutovat a stále vás honit.

Sami si teď zažíváte to, co činíte přírodě, stromům, rostlinám, zvířatům. Děláte to údajně v zájmu pokroku, civilizace a lidské společnosti. Alej staletých stromů padne na vaši dálnici, louka či pole je zabrána na nějaký sklad, montovnu, na výroby, které z velké části nepotřebujete, skládky se plní rychleji, protože přibývají odpady, znečišťujete vody, vzduch, který dýcháte. A to jste chtěli dělat do nekonečna?

Tak jsme holt tu vaši pýchu díky mně (současné mediální hvězdě) zastavili a na chvíli dosáhli u vás pokory, soundělosti, příroda si trochu oddechla, nadechla se a počala regenerovat. A vy jste se vrátili ke své pýše, ke svému konzumu, k chamtivosti, chtěli jste se vrátit do vašeho nepřírozeného normálu.

Ale to už vám příroda nedovolí. Zdá se vám, že jste našli řešení, že mne porazíte očkováním. Na tu původní slabou mutaci to funguje, ale teď přicházím s novou nakažlivější mutací. Já se prostě nezakecám. Mám další kolegy viry, bakterie, příroda má k dispozici sopky, zemětřesení, tsunami, tajfuny, sněhové kalamity, však to znáte, ale nedbáte.

Ted' byste se asi nejradši zeptali, co máte dělat? Vezměte život a své zdraví do svých rukou, přijměte zodpovědnost za to, co děláte, na co a jak myslíte, překonejte své strachy, změňte se. Užívejte hodně humoru, smíchu, lásky, radosti, hýbejte se a pobývejte v přírodě, pokud můžete.

Viděli jste v televizi toho pána, co běžel bos jen v trenýrkách v zimě půlmaraton? Borec. A to nebyl nejmladší. Myslíte, že bych se mohl k takovému člověku jen přiblížit a dokázal mu ublížit? Tak na první pohled zdravému a silnému jedinci? Jakou bych měl asi šanci, kdyby takových jedinců bylo mnoho, zdatných, zdravých, psychicky odolných?

Odevzdali jste své životy reklamě, médiím, elitám a celebritám, úřadům, korporacím a strachu ze ztráty zaměstnání, majetku, života. Jakého života se ptám, života v přežívání, života v neradosti, ve stresu, v utrpení, v nelásce? Opravdu „kvalitní“ život a za to bojujete? Proti mně? Marnost nad marností, říkám vám. Každý zkrátka svého štěstí strůjce.

Já jsem výzva ke změně, změňte se a spolu s vámi se změní celý svět. Osvobodte se ze svého strachu, přijměte zodpovědnost, nepovyšujte se nad druhé a zároveň se před nikým neponižujte. Překonejte svůj strach, protože kdo tak neučiní, může mu podlehnout. Boj je násilí a násilí plodí zase násilí. Bojíte se, a proto bojujete.

Jste nuceni nosit „masky“ a při tom se sami demaskujete. Nejvíce ti, kteří vám velí a chtějí, abyste je ve všem poslouchali. A já vám radím, abyste poslechli hlas svého srdce a tichou moudrost přírody. Vždyť jste její součástí a můžete tvořit spolu s ní, ne proti ní. To už nepůjde.

Tolik tedy koronavirus k současné situaci. Vlastně ne, jsou to mé plky samozřejmě. Jen jsem se pokusil vžít do jeho role, vždyť si s ním prožíváme už celý rok, tak už jsme nějaké zkušenosti nasbírali. Chovejme se tak, aby mohl odejít do ústraní, neboť víme, že nezmizí a že ho neporazíme. Můžeme jen omezit jeho vliv.

Sputnik v Radiu Jerevan

Upozornění: článek je ironický a ironie je, když ... a Rádio Jerevan je (starší vědí a mladší si to vygúglí). V každém případě je to přiznané fake news, kdyby po tom někdo pátral.

Dotazoval se **reportér** Rádia Jerevan (R) a odpovídal tiskový **mluvčí** výrobce vakcíny (M).

R: Je pravda, že vakcína Sputnik je biologická zbraň?

M: (smích) Ano, ale nebylo to tak zamýšleno.

R: Jak to myslíte?

M: My jsme to zjistili, až když se vakcína dostala do Západní Evropy.

R: Dělali jste nějaký společný výzkum?

M: Ne, ale deset očkovaných se náhodou dozvědělo, že byli očkováni ruskou vakcínou a devět z nich do měsíce zemřelo.

R: Takže 90% účinnost.

M: To byli ale změkčilí Západoevropané.

R: To znamená, že např. na Rusy vakcína působí jinak?

M: Samozřejmě.

R: A jak Rusové reagují na vakcínu?

M: Tak, znáte Rusy, ne?

R: Zním. Předpokládám, že ji snáší velmi dobře.

M: Ano velmi dobře, 90 % v pohodě přežilo kritický půlrok a nyní po roce stále žijí.

R: Jak jste vakcínu testovali?

M: Pro jistotu jsme ji testovali v armádě a mysleli jsme, že se dočkáme 100% účinnosti, ale jeden z té desítky nebyl voják, ale civilní zaměstnanec.

R: Jak působí vakcína na Covid-19?

M: Působí? Rozkaz zněl jasně: vyvinout vakcínu.

R: Je bezpečná?

M: Jistě, tedy v Rusku ano.

R: A proč?

M: Rusové totiž přežijí všechno, jak Covid, tak vakcínu.

Pozn. pro ideology: jedná se o fikci, tj. autorovu fantazii.

Aprílové Covid-zprávy naší vaší Koronavize

Zpráva dne: Ministr Hamáček někde chytil zdravý rozum. Musel být převezen do izolace, protože okamžitě začal napadat a zpochybňovat přísná opatření, která dřív tak tvrdě prosazoval.

Vláda na návrh premiéra Babiše odchází do měsíční karantény, aby se její další členové nenakazili.

Poslanci si vyhlásili mimořádné prázdniny, aby nemohli nákazu šířit mezi sebou. Příznaky zdravého rozumu se objevili u 2 % z nich. Při předpokladu exponenciálního šíření hrozilo, že by mohli být zdravým rozumem postiženi během několika dní.

Prezident prostřednictvím svého mluvčího vzkázal, že on sice trpí stařeckou demencí, ale celou zprávu považuje za fake news, protože Hamáček je předsedou soc. dem. a to je strana dementních idiotů.

V klidu zůstává Senát. Ten je naprosto imunní. Jak prohlásil jeho šéf, do Senátu nikdo se zdravým rozumem kandidovat nemůže.

Senát, jako pojistka demokracie, která se okamžitě ujala vlády nad zemí, vyhlásil své vládní motto: „Lockdown for ever“, aneb jak by řekli staří komunisti: „S Covidem-19 na věčné časy a nikdy jinak“.

Cynikovo hořko-kyselé glosování o covidu

Smějící se bestie se projevuje tím, že si z vážných věcí dělá srandu, aby přežila. Jde často o humor černý, hořko-sladko-kyselý a v podstatě smutný. A obranný. Proti zešílení.

Takže něco z mé obrany proti zešílení. To, co mi prošlo hlavou a bylo zaznamenáno v období reálného kovidismu v Česku.

Přecitlivělým čtenářům a příznivcům Ministerstva zdravotnictví a tiskových konferencí vlády doporučuji dále nečíst.

Rozdělení občanů na základě kovidismu:

občan 1. kategorie: očkovaný, bude vpuštěn všude, odměna za poslušnost

občan 2. kategorie: promořený, prošel nemocí a uzdravil se. Na tomto základě bude tolerován po určitou dobu a pouštěn také všude. Poté má na výběr: stát se občanem 1. nebo 3. kategorie

občan 3. kategorie: zdravý, nemocí neprošel a není očkován. Nebude vpuštěn nikam, pokud odmítne test. Má na výběr: buď se utestovat a vstupovat do míst určených pro občany 1. a 2. kategorie, nebo nikam nechodit.

Laboratorní myši se radují: můžeme být v klidu, to je poprvé v dějinách, kdy je nová vakcína zkoušena rovnou na lidech.

Mírné rozvolnění připomíná povolení jednoho uzlu na svěrací kazajce.

Kdo se nejvíce bojí Covidu? Ten, který spolehlivě až nadstandardně plní všechna opatření, často upozorňuje na ty, kteří je nedodržují. Bohužel lidé vyděšení strachy si neuvědomují, že jsou nejvíce ohroženi těžkým průběhem až úmrtím právě oni.

Mám podezření, že plukovník Prymula není člověk, ale nezničitelný robot. Normální člověk by tohle nepřežil. Co chvíli je ponořen, aby se opět někde vynořil. Nebo je to pohádková bytost: dobře maskovaný Kostěj Nesmrtelný.

Užijeme si Velikonoce příští rok? To na rozdíl od smrti jisté není. Téměř je jisté, že už to nebude pan Hamáček, který nás při asi 58. lockdownu bude nabádat, abychom to ještě pár dní vydrželi a že za rok si to už určitě užijeme.

Pandemii Covidu předcházela pandemie civilizačních chorob z nadbytku, z lenosti, chamtivosti a pýchy, jenže té jsme si jaksi nevšimli. Za to Covidu si nejde nevšimnout.

Covid zastínil rakovinu. Svěřuje se kamarád kamarádovi. „Jak si dopad u doktora?“ „Našli mi rakovinu“. „To máš blbý“. „To je naopak dobrý, nemám Covid“

Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Vláda volá "lockdown, lockdown", z lesa se ozývá: "táhněte do háje a všichni pryč!"

Kovidismus stvořil tři skupiny lidí:

1. Bezmezně věřící všemu, co řeknou v médiích odborníci a vládní činitelé, tzv. Svědci Covidovi
2. Oponenti, kteří tomu nevěří, a dokonce se proti tomu i staví, tzv. Covid-disidenti
3. Šedá zóna, ti, kteří něco zaslechnou a myslí si svoje, neupozorňují na sebe, ale chovají se dle svého, tzv. Covid-realisté (typický znak: rouška pod nosem)

Covid pas: vstupenka do (po)slušné společnosti. Ochrana před hrobem? Nebo do hrobu stejně (dříve či později), ale s pocitem bezpečí? Nezapomeňme, že vstupenku do hrobu s sebou nosíme už od narození. Jen ji každý použijeme jindy.

Pokud jste dočetli až sem, a dokonce jste se i něčemu (byť hořce) zasmáli, pak vítejte v klubu cynických smějících se bestíí.

Žaluji sám (na) sebe

Než na mne někdo začne žalovat příslušným orgánům a organizacím, udělám to raději sám. Ono je to dnes díky sociálním sítím naprosto běžné, protože nikdo toho na sebe nenapraská víc než Vy sám.

Protože Facebook, který není šálkem mé kávy, nepoužívám, činím tak tady.

Žaluji autora tohoto blogu za (zlo)činy, které páchá:

- rád žije a dýchá,
- rád se směje a usmívá,
- rád se objímá a líbá (např. s manželkou),
- rád zpívá a hraje na kytaru,
- rád sportuje a chodí pěšky,
- rád pracuje na zahradě,
- rád je venku a na sluníčku,
- rád pobývá v přírodě,
- rád plave v řece,
- rád čte to, co ho zajímá a baví,
- rád poslouchá a čte ty, kteří mu mají co říci,
- rád se raduje,
- rád si hraje,
- rád se baví s těmi, které má rád,
- rád píše o tom, co má rád,
- rád píše i o tom, co nemá rád,
- rád jezdil vlakem,
- rád chodil do restaurací, bazénů, kin a divadel, když se to mohlo.

A ještě za další (zlo)činy, z nichž vyplývá jeho vztah ke společnosti a situaci, v níž se právě nacházíme:

- nerad nosí respirátor a roušku,
- nerad se přidušuje respirátorem či rouškou kdekoliv, najmě venku, kde si je dovolí i nenosit, aby mohl rozdávat úsměv
- nerad se dívá na zprávy,
- nerad se rozčiluje,
- nerad se hádá,
- nerad jezdí vlakem s respirátorem,
- nerad nakupuje (i bez roušky či respirátoru),
- nerad se nechává manipulovat a citově vydírat.

Navíc žalovaný se za své (zlo)činy ani nestydí, nehodlá se omlouvat, a naopak hodlá v nich pokračovat. Žalovaný dokonce dává přednost zákonům přírodním, před zákony lidské společnosti.

Žalovaný autor tohoto blogu je v plném rozsahu vinen a zaslouží si trest nejvyšší. Vymazat ze společnosti.

Ze společnosti strachu, nenávisti, bolesti a utrpení, neustálého boje vymazán být chci, proto ten trest přijímám. Ovšem nebylo by lepší vymazat takovou společnost jako celek a založit novou: laskavou, radostnou, spolupracující?

Máme to ve svých rukou. Věřme tomu a přírodní (božské) síly nám pomohou, když nepůjdeme proti nim a proti sobě. Loni na jaře nás spojil strach. Nyní nás strach rozděluje. Je potřeba postoupit dál a strach něčím nahradit. Ale čím? Něčím, co ho překoná. Zkusme radost ze života, smích a lásku.

Strach nám na jednu stranu umožňuje přežít (to je ten zdravý, instinktivní strach), na druhou stranu život zabíjí (to je ten chronický, panický, úzkostný, depresivní strach). Naopak radost, smích a láska život podporují. Záleží na nás, co si vybereme. Dovolme si odvahu se od strachu od-vázat a bude se nám žít líp.

Konečná

Linky hromadné veřejné dopravy mají konečnou. Dál prostě autobus či vlak nejede. Tady končí a obvykle se vrací zpět na druhou konečnou. Život člověka v tomto světě končí smrtí. Co je po ní?

Přežívá věčné vědomí, duše. Tomu můžeme věřit či nevěřit, lidé, kteří měli zážitek blízký smrti (klinickou smrt) toho vědí víc. My ostatní se to dozvíme (asi až) v době naší vlastní smrti. Ta určitě přijde, fyzické tělo jednoznačně zemře.

Když nám zemře někdo blízký, koho jsme měli rádi, většinou mu přejeme cestu do Nebe. Říkáme dětem, že dědeček nebo babička už tu s námi nejsou, jsou teď nahoře v nebíčku a už je nic nebolí.

Ano smrt je nyní aktuální téma, které jsme v našem euroatlantickém civilizačním okruhu vytěsnili ze života a bojíme se jí. Jenže se jí jako tématu nevyhneme, protože nyní je všudypřítomná. Smrt ale patří k životu, podobně jako zázrak zrození života, jeho růst, zrání, stárnutí a konečná: smrt. Týká se to všech živých bytostí na Zemi, živočichů, rostlin, stromů.

Covid nám nepřináší jen negativní věci, ale i ty pozitivní. Dostali jsme více volného času k přemýšlení o tom, jaký chceme žít život, protože nás zavřel doma. Tlačí na nás a doslova nás ždíme až na dřeň. Lezou z nás emoce hněvu, strachu, agrese, odporu. Na druhou stranu nenápadně bez povšimnutí hlavních médií zde klíčí jiný svět, svět lásky, ohleduplnosti, přirozené sounáležitosti, spolupráce.

Starý svět odchází a Covid to urychlil. Starý svět odchází v chaosu, to pozorujeme v přímém přenosu. Nechce se vzdát svých přesvědčení, moci, máme ho totiž zažraný pod kůží. Jenže přestává nám vyhovovat. Nechceme svěřací kazajku, jeden správný světonázor, ale zároveň víme (nebo aspoň tušíme a cítíme), že už se nemůžeme vrátit ke kořistnickému způsobu života na úkor přírody a druhých lidí.

Že naší modlou nemůže být hromadění peněz, majetků a věcí, že jich tolik k životu nepotřebujeme a že nás nečiní šťastnými. Protože si nemůžeme užívat věcí, co jsme si dříve užívali a mnozí nadužívali, měníme své hodnoty a priority, začínáme si vážit maličkostí. Peníze přestávají hrát takovou roli, čas strávený v práci (obzvláště v té, která ani člověka nebaví, ale jen živí) také. Najednou je mnohem důležitější se pořádně nadechnout, pobývat v přírodě, hýbat se, věnovat se rodině, dětem, sami sobě, bránit svoji svobodu, přijímat zodpovědnost za svůj život a hledat jiné přístupy k řešení problémů, které již starý (evolučně přežilý) systém řešit neumí.

Protože princip boje, kontroly, pána tvorstva není Přírodou podporovaný. Naopak se postupně prosadí princip člověka jako součásti přírody, s pokorou k ní, s ní spolupracující a tvořící. Zní to naivně v souvislosti s tím, co vidíme, že se děje. A neděje se to právě proto, aby to s námi otřásl, aby nás to dotlačilo k probuzení z hypnózy, abychom se už konečně vzdali svého strachu ze života, svých jistot a bezpečí, které se stejně hroutí? Abychom se dostali z „okovů Matrixu“? To nikdo za nás neudělá, to je vnitřní práce jednotlivců zapracovat na sobě v duchu hesla: „změň sebe a změníš celý svět“.

Své zamyšlení jsem nazval „Konečná“. Asi jsem si konečně uvědomil, že je na čase, abych skončil s psaním o Covidu. Když tvrdím, že nejvíc by všem prospěl bobřík mlčení a omezení televizního vysílání všech Corona-TV, tak mám jít příkladem a mlčet. Svě jsem si k tomu již řekl (co na srdci to na jazyku) a je to zde (na mém blogu) volně dostupné.

Jistý jsem si jen tím, že Covid mění svět, který jsme znali a je to záležitost celoplanetární. Protože mentalita a kultura lidí na různých místech planety je rozdílná, je rozdílný i přístup jednotlivých regionů, platí i to, že jednotliví lidé jsou různí a také mají své různé přístupy k řešení problémů.

Přesto věřím, že Covid jednou odezní, neodejde, ale zeslabí bez ohledu na to, jak s ním budeme (spíš neúspěšně) bojovat. Otázkou je, kolik nás to bude stát lidských životů, ať již díky viru přímo, či nepřímo (tj. díky opatřením). Věřím, že nevymřeme jako dinosauři a že větší část lidstva přežije a bude žít v souladu s touto nádhernou pestrébarevnou planetou.

Po zimě přichází jaro, po noci den, po bouři se vyjasní. Tak funguje boží svět tady na Zemi.